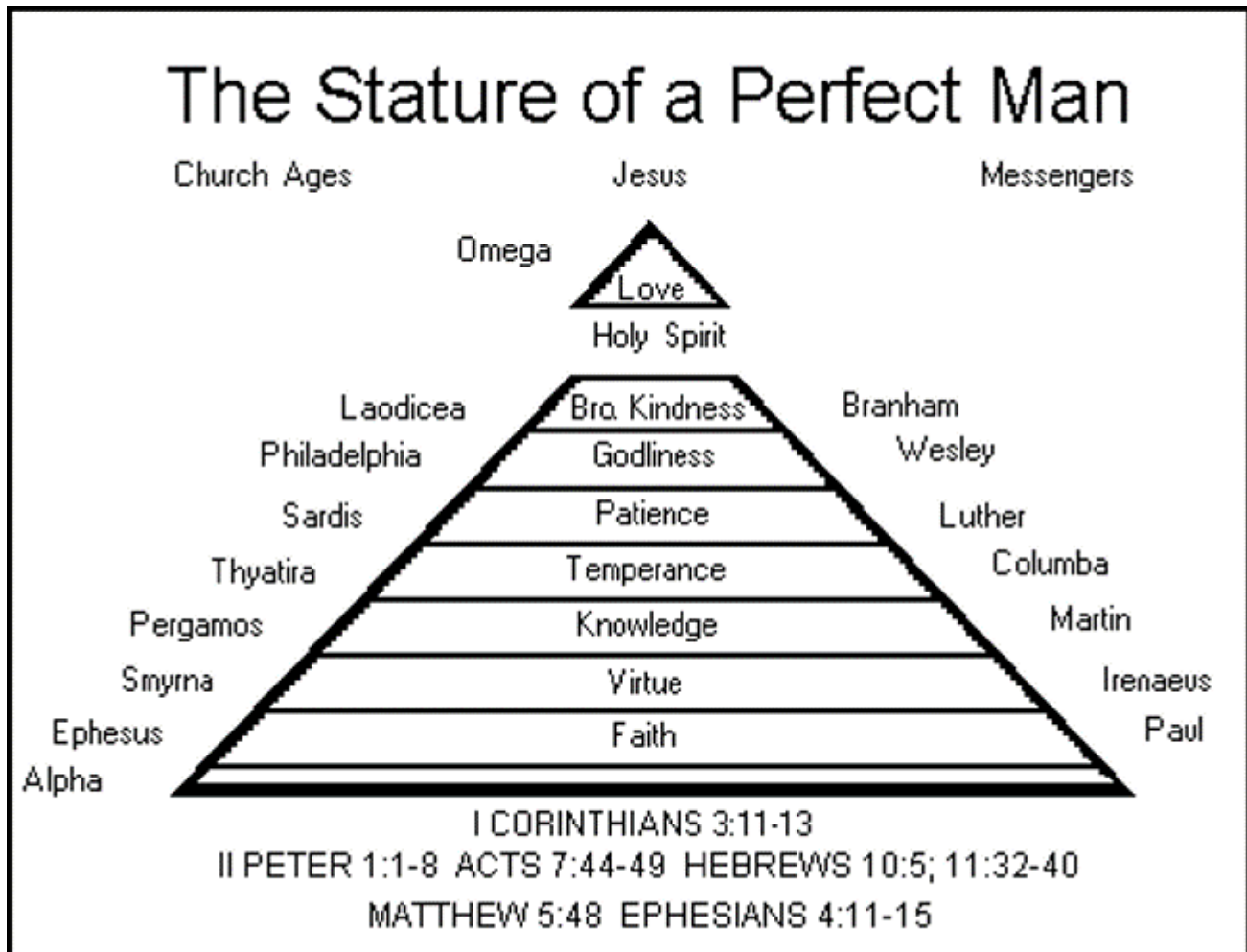

STATURA DE OM MARE ÎN HRISTOS

Bună dimineața pentru toți cei prezenți.

Este frumos că în dimineața aceasta ne aflăm din nou în locul acesta și nădăjduiesc că va fi o zi măreață pentru noi toți, deoarece suntem în prezența Domnului.

În dimineața aceasta am o temă de învățătură și vreau să intrăm în ea imediat, deoarece cred că este foarte importantă. Fac aceasta pentru că nu vreau ca oamenii să devină nerăbdători și oricum trebuie să rămână mult timp aici, mulți dintre ei fiind nevoiți să stea în picioare. Deci vreau să intrăm direct în învățătură.

În seara aceasta aş vrea să vorbesc despre „**Călăuza vieții mele**” și nădăjduiesc că vor veni la fel de mulți ca acum. Totuși, dacă aveți propria voastră biserică, doresc să mergeți acolo, pentru că aveți datoria să fiți acolo unde este postul vostru de datorie, să lăsați Lumina voastră să strălucească.

De fiecare dată când ne întoarcem aici, sperăm să găsim un local mai mare, ca să avem mai mult loc, dar peste tot întâmpinăm numai greutăți. Frații responsabili fac tot ce le stă în putere, dar când merg într-un loc pentru aprobări, totul este bine, iar când trebuie să meargă în altă parte pentru o altă semnătură, aprobarea este retrasă. Într-un loc putem predica, în altul nu, în timp ce alții se răzgândesc și nu ne mai lasă. O, ce timpuri trăim! Dar voi știți că Satana se luptă întotdeauna împotriva Adevărului.

Unde ai fost, Anthony? M-am întâlnit cu tatăl tău, dar pe tine nu te-am văzut nicăieri. Totuși, m-am uitat după tine prin adunare, pentru că el mi-a spus că ești undeva în sală. Suntem foarte bucuroși să vă avem pe tine și pe tatăl tău în mijlocul nostru. Este vorba de fratele Milano din New York. Nădăjduiesc că, dacă va fi cu voia Domnului, când voi pleca peste ocean mă voi opri și la New York.

Ne bucurăm pentru fiecare din voi și credem că vă va face bine să fiți aici. Ieri seară am avut un timp minunat la tema „**Isaia în Templu**”, iar în dimineața aceasta vrem să vorbim despre tema: Zidirea Templului viu (cortul întâlnirii), Locuința Dumnezeului celui viu: omul desăvârșit, Templul viu al Dumnezeului nostru, în care locuiește El.

Știu că aici aveți cântări și cântăreți foarte buni și îmi pare rău că astăzi n-am ajuns la timp ca să-i ascult, dar deseară voi încerca să vin mai devreme. Soția mi-a povestit despre un anumit frate Ungren (cred că așa se numește) din Tennessee, care a fost aici aseară. În dimineața aceasta nu-l văd, dar cred că este pe aici pe undeva, iar deseară aş vrea să-l ascult cântând „Ce mare ești” sau „Venit din slava Sa.” Câți dintre voi vreți să-l ascultați pe fratele Ungren cântând? Mie îmi place foarte mult muzica, mai ales cea bună. Meda mi-a spus că fratele are o voce de bariton, ceea ce îmi amintește de fratele nostru Baxter care, după cum știți, este

cântăreț. Cred că l-am găsit pe fratele... Frate Ungren, ești de acord să cânti dacă rămâi aici deseară? Poți rămâne și pentru serviciul din seara aceasta? Bine, atunci vom mai vorbi. Nu vreau să te încurc, dar cred că ar fi bine să fii aici în timpul predicării Peceților ca să ne cânti. Aș vrea mult să înregistrez și eu cântările: „Ce mare ești!” și „Venit din slava Sa.”

O, nu este minunat să slujim Domnului? Eu nu știu ce aș face dacă n-aș fi creștin. Este cu adevărat minunat să fii creștin și simt îmi vine să sar în sus și-n jos de bucurie, tresăltând și strigând cât mă țin puterile. Gândiți-vă numai: să fii creștin; să fii cu totul ancorat în Hristos.

Vreau să îi mulțumesc fratelui Sumner și iubitei sale soții. Cred că sora a avut nevoie de aproape șase luni pentru copierea de pe benzi a celor „Șapte epoci ale Bisericii” și scrierea lor cu mașina. Vă pot spune că le-am primit scrise, gata pentru verificare, pentru că le vom scoate sub formă de carte: „Cele șapte epoci ale Bisericii”. Soră Sumner, știu că oriunde te-ai afla, nu vei fi de acord să te plătim pentru aceasta, deși a fost foarte mult de lucru. Manuscrisul este foarte gros, iar mie mi-ar trebui cam șase luni numai ca să-l citesc. Unde mai pui că după ce l-a terminat de scris a trebuit să asculte încă o dată benzile, iar după aceea a trebuit să ia totul de la început ca să scoată repetările și să-l aranjeze în formă de carte. Noi vom tipări cartea aceasta pentru ca oamenii s-o poată avea în curând la dispoziție pentru studiu. Cu câteva minute înainte de-a intra aici, Billy mi-a arătat manuscrisul și mi-a spus că este gata pentru tipar. Soră, biserica te va plăti pentru munca ta, deoarece nu aștept s-o fi făcut pe gratis. Sau, când vom primi cartea și îi vom stabili prețul, vei primi și tu ceva când o vom vinde. Vorbește despre problema aceasta cu frații responsabili, iar ei se vor îngriji să-ți primești partea. Domnul să te binecuvânteze.

Aici în față stau iubiții noștri, familia Kidd, care mai au doar puțin până să împlinescă o sută de ani. Nu demult noi ne-am întâlnit, iar sora Kidd mi-a spus:

„Probabil aceasta va fi ultima dată când te mai văd, frate Bill, pentru că sunt foarte bătrână.” „Nu vreau să te aud spunând aceasta, soră”, i-am replicat eu. Ei sunt ca

o mamă și un tată bătrân, iar noi îi iubim foarte mult. Mă bucur să îi văd stând aici împreună cu noi. Ei sunt o pereche bătrână și cred că au predicat Evanghelia încă înainte de nașterea mea, iar acum sunt și eu un om bătrân. Aceasta mă face să mă gândesc la vârsta mea și să mă întreb dacă am făcut lucrarea aceasta cum trebuie. Când i-am văzut pe fratele și sora Kidd intrând, mi-am zis: „Lăudat să fie Domnul!” Viața lor a fost exemplară, iar aceasta m-a întărit întotdeauna. Da, când îi văd, mă învioresc cu adevărat. Observați numai: deși au aproape încă o dată vârsta mea, totuși mai lucrează pe câmpul Evangheliei. Astfel, ei poartă tot timpul în bagaje benzi cu predici înregistrate și cărți, ca să scoată cu ele cât mai multe suflete pentru Hristos.

Unde sunt cele două aripi ale voastre despre care am vorbit aseară? Da, eu încep să mă gândesc: „Unde sunt aripile mele? ”

Câți ani ai, soră Kidd? (Optzeci și unu). Dar tu, frate Kidd? (Optzeci și doi). Optzeci și unu și optzeci și doi și încă își mai folosesc aripile în acțiune, încă merg! Când se întâmplă ceva în Ohio, sora Kidd mă sună imediat și mă informează. Așa se face că acum câteva zile, ea m-a sunat și mi-a spus că s-a născut un bebeluș (cred că era o fetiță) cu intestinul gros în afara corpului, iar medicul nu știa ce să facă deoarece se temea să-l opereze. Noi ne-am rugat... (sora Kidd relatează cazul din audiență). Medicul a făcut operația și i-a pus intestinul la locul lui, dar se gândea că fetița va muri. Ea trăiește, însă hrana nu voia să treacă prin acel intestin. Sora Kidd m-a sunat din nou, noi ne-am rugat și fetița s-a vindecat, fiind prezentă aici ca mărturie și la fel medicul. Este o mărturie că Domnul Isus Hristos este marele Creator care a făcut această lucrare. Vedeți, Satana a încercat ceva; el a vrut să curme viața acestui bebeluș, dar Domnul nu a îngăduit. Mai mult, după ce a văzut minunea săvârșită cu copilul ei, mama s-a întors la Hristos. Sora Kidd a condus-o la Hristos, după ce s-a întâmplat această mare minune cu bebelușul ei.

Aseară am fost sunat de un predicator drăguț cu care am fost pentru prima oară în California cu mulți ani în urmă. Nepotul lui se născuse cu trei valve de la inimă defecte, adică nu se deschideau. Eu i-am relatat cazul fetiței de care v-am povestit, apoi i-am spus: „Știu că Dumnezeu care a creat-o pe fetița aceasta și a vindecat-o pe deplin, îl poate vindeca și pe nepotul tău. Spune-i tatălui lui să nu fie

îngrijorat.” Tatăl copilului fusese la o adunare pe care am ținut-o cu vreo șaisprezece ani în urmă în California, iar ceea ce s-a întâmplat acolo l-a influențat foarte mult. Când s-a născut copilul, ei au observat că ceva nu era în ordine cu el: era albăstrui, iar medicii au încercat să-l alimenteze cu oxigen. Medicii i-au făcut tot felul de examene medicale și au constatat că doar una din cele patru valve de la inimă se deschidea. Atunci tatăl copilului l-a sunat imediat pe tatăl său și i-a zis: „Telefonează-i fratelui Branham și spune-i: „Cheamă-L pe Hristos în ajutor, pentru că El va interveni.” Aceasta este. Oh, Doamne! Ei sunt influențați de ceea ce văd. Vedeți, despre asta am vorbit aseară: Lucrul potrivit la timpul potrivit.

Dar dacă vom continua în felul acesta, nu vom mai începe niciodată învățătura, nu-i așa? Aceasta este ca un sirop gros într-o dimineață răcoroasă: totul este dulce și lipicios.

Nu știu dacă puteți vedea cu toții desenul de pe tablă, dar o voi întoarce și în partea cealaltă ca să-l vedeți și cei aflați acolo. În dimineața aceasta am început cu cincisprezece minute mai devreme și vreau să ne lăsăm destul timp ca să nu ne grăbim, pentru că atunci când ești grăbit, strici tot ceea ce vrei să spui altora. Acum câteva zile am ascultat o bandă și îmi era rușine de mine însumi, dar nu pentru ceea ce am spus, ci pentru felul în care am spus, pentru că totul era prea repede. Uneori suntem ca un jucător care ratează chiar din fața porții din cauza grabei.

Acum câteva zile am fost la Louisville și am văzut că se construiește o mare grădină zoologică, iar un anumit domn Brown era acolo pentru a dona un milion de dolari pentru această investiție. Păi, dacă aș fi avut banii aceștia, eu i-aș fi donat pentru eliberarea animalelor, deoarece nu cred că este corect să le închidem în cuști în felul acesta. Când mă duc la grădina zoologică și văd acele animale sărmane și bătrâne: urși, lei și altele, cum se plimbă încoace și încolo prin cuștile în care au fost închise pentru toată viața, mi se rupe inima. Vedeți, pentru mine nu este ceva fără importanță deoarece animalele acelea sunt închise în captivitate prin inteligența unui om care este mai deștept decât ele. Vedeți, oamenii le vânează și le pun în captivitate.

Eu cred că și diavolul face la fel: el ia oameni scumpi, care ar trebui să umble prin locurile mărețe ale lui Dumnezeu, și îi pune în închisoarea unei denominațiuni, a unui crez sau ceva, și îi leagă acolo. Ce lucru oribil este acesta! Mie nu-mi plac grădinile zoologice, dar simt ceva pentru animalele de acolo. Este același lucru ca și când ai fi închis și ai încerca să te eliberezi ca să mergi afară în libertate.

Înainte de a ne îndrepta spre Cuvânt, aș vrea să ne apropiem de Dătătorul Lui, în timp ce ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Scumpul nostru Tată ceresc, noi ne-am adunat din nou în dimineața aceasta în Numele Domnului Isus, Fiul Tău scump. Cel adevărat și drept, a devenit Om, a venit pe pământ și a murit pentru păcatele noastre, ca prin neprihănirea Lui, noi, cei nedrepti să putem fi făcuți desăvârșiți în El. Doamne, noi venim să mărturisim că suntem nevrednici, că nimic bun nu locuiește în noi, și că indiferent în ce colț al lumii trăim, toți suntem într-o mare închisoare. Niciunul nu-l putea ajuta pe celălalt dar, în harul Său nemărginit, Dumnezeu a venit jos, a deschis porțile închisorii și ne-a eliberat. Astfel, acum noi nu mai suntem în marea grădină zoologică a lumii, ci suntem liberi, suntem afară.

Oh, cât de mult Îl iubim și-L adorăm pentru aceasta și cât Îi suntem de recunoscători pentru că putem umbla prin câmpiile întinse ale făgăduințelor Sale și să le vedem manifestate înaintea ochilor noștri! Noi Îl vedem pe marele Dumnezeu al veșniciei desfășurându-Se înaintea noastră și făcându-Se real, așa cum S-a făcut și profeților din vechime. Știind aceasta, ei se odihnesc cu asigurarea că într-o zi, după ce viața aceasta se termină, noi vom fi restaurați înapoi și înviați spre o Viață veșnică ce nu se va veșteji niciodată. Trupurile noastre nu vor îmbătrâni și noi nu vom muri niciodată. Noi nu vom mai flămânzi și nu vom mai avem niciodată lipsuri, pentru că vom umbla cu El.

Doamne, noi vrem să-L auzim zicând: *„Intrați în bucuriile Domnului care au fost pregătite pentru voi de la întemeierea lumii.”* Atunci vom fi ca înainte de intrarea păcatului înăuntru, cum au fost Adam și Eva, care nu trebuiau să fie niciodată bolnavi sau să aibă necazuri și griji. El a pregătit-o pentru noi, fiindcă a știut mai

dinainte că vom veni, iar păcatul, care forma marea blocadă, a fost îndepărtat prin Sângele lui Isus. Astfel, prin făgăduința lui Dumnezeu care este veșnică, noi suntem destinați pentru Țara făgăduită.

Tată, Te rugăm să ne binecuvântezi în timp ce studiem Cuvântul Tău, pentru că vrem să știm ce fel de oameni trebuie să fim ca să ajungem Acolo. Ajută-ne astăzi, în această școală duminicală, să-L avem printre noi pe marele Stăpân Învățător cu noi, pe Duhul Sfânt care să vină jos și să Se descopere pe Sine pentru noi prin Cuvântul Lui, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele Lui și pentru slava Lui. Amin.

Acum, aș vrea să citim din Cuvântul lui Dumnezeu și anume din 1 Petru capitolul 1. Cei care doresc să scrie, să-și pregătească hârtie și creion.

Azi dimineață mi s-a atras atenția că atunci când mi-am mișcat capul, am deranjat microfonul și nu s-a mai auzit bine. Îmi pare rău pentru aceasta și aș vrea să ne consultăm cu privire la instalarea unui microfon mai puternic, astfel ca toți cei din sală să audă foarte bine, indiferent unde se află. În timp ce vorbesc, sau după serviciul divin, puteți copia schița de pe tablă. În afară de aceasta, am scris totul aici, așa că cine dorește poate veni după masă mai repede ca să discutăm despre această schiță ca să înțelegem.

Noi ne apropiem de cele șapte Peciți. Tocmai am terminat Cele șapte epoci ale Bisericii, iar mesajul de astăzi este unul de învățătură, fiind adresat celor răscumpărați prin Sângele Domnului Isus, care vor trăi în acea Epocă a Bisericii, în Epoca veșnică a Bisericii la sfârșitul Peciților. Noi știm că sunt șapte Trâmbițe, șapte urgii, șapte potire, în care vrem să intrăm, dar așteptăm să avem mai mult loc pentru ca oamenii să poată sta pe scaune.

Eu nu am avut de gând să fac desenul acesta, dar cu câteva zile în urmă am fost la vânătoare în Kentucky împreună cu câțiva prieteni apropiați. Am fost chiar în inima pădurii împreună cu Charlie și cu fratele lui Rondey, chiar înainte de închiderea sezonului de vânătoare, dar nu am văzut nici măcar o veveriță. Cred că toate s-au

speriat atunci când am strigat acolo sus în pădure. Le-am spus băieților și surorilor Nelly și Margie că voi relata duminica aceasta ce s-a întâmplat acolo. Aceasta este ceea ce mi-a venit într-un mesaj despre care urma să vorbesc, totul fiind ancorat exact în această lucrare. Oh, eram atât de bucuros că posedam Duhul adevărat de laudă chiar acolo sus în pădure!

Acum să citim însă din **2 Petru 1.1**:

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Îmi place mult modul de prezentare din textul acesta, iar tema mea din dimineața aceasta se bazează pe **credință**. Să citim textul încă o dată. Ascultați cu atenție!

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Cu alte cuvinte, Petru spune aici: „Eu am ajuns la această credință și acum adresez această epistolă celor care au primit o credință de același preț cu a mea.” Înseamnă că scrisoarea aceasta nu era pentru lumea de afară, ci pentru Biserică, pentru cei ce sunt în Hristos.

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos!

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui,

prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.” (2 Petru 1.2-4)

Fie ca Cuvântul acesta să pătrundă adânc în voi. Eu nu voi predica în dimineața aceasta, ci doresc să pătrundem împreună în lecția aceasta despre natura dumnezeiască.

Să citim încă o dată versetul 4:

„...prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.”

Vedeți, noi am scăpat de lume, iar Petru adresează aceste cuvinte Bisericii. De aceea suntem în dimineața aceasta aici: ca să aflăm care este calea, condițiile și cerințele lui Dumnezeu? Aici nu se află nici o persoană care nu-L iubește pe Dumnezeu, ci sunt oameni care doresc să fie cât mai mult ca Hristos. Eu sunt un luptător bătrân, dar uitați-vă la fratele și sora Kidd, care sunt cei mai bătrâni din locul acesta. Dacă i-ați întreba: „Care este dorința inimii voastre?” sunt sigur că răspunsul lor ar fi: „Mai aproape de Dumnezeu!” Așa este. Când învățați despre Hristos, este Ceva cu privire la El care este atât de iubitor, iar tu încerci doar să ajungi drept în El.

Vă rog să mă scuzați pentru că voi folosi și unele exemple, dar cu câtva timp în urmă am discutat cu soția mea (amândoi îmbătrâniți) și i-am spus:

„Meda, mă iubești la fel de mult ca la început?”

„Sigur că da”, mi-a răspuns ea.

„Tu știi că eu te iubesc atât de mult încât te-aș lua în mine ca să putem fi cu adevărat unul singur.”

Dacă multiplicați dragostea aceasta firească de o sută de milioane de ori, veți afla că un credincios care se îndrăgostește de Hristos, vrea să ajungă în El, pentru că aceasta este o dragoste; și aici El ne va arăta cum prin aceste promisiuni, noi putem fi părtași naturii divine a lui Hristos. Aceste trupuri muritoare, noi, putem fi părtași naturii Lui.

Aici aș vrea să spun ceva. Cu câțva timp în urmă, cineva m-a înțeles greșit și am primit o scrisoare de la Asociația predicatorilor, în care mi s-a spus că eu aș crede că noi suntem legați duhovnicește și că trebuie să ne părăsim perechea, dacă nu suntem legați duhovnicește de ea, ca să ne căsătorim cu alta de care suntem legați duhovnicește. Oh, Doamne!

Eu am zis: „Eu nu sunt vinovat de o erezie ca aceasta, ci am fost întotdeauna împotriva acestui lucru. Eu nu cred în așa ceva și nici n-am crezut vreodată. Dimpotrivă, eu cred că Dumnezeu este Cel care ne dă o pereche. Acesta-i adevărul, și atunci noi devenim o parte unul din altul. Așa este corect, de aceea este bine ca înainte de a se căsători, omul să se gândească la aceasta, să studieze și să se roage, și apoi să ia o hotărâre.

Acum câteva zile un tânăr m-a întrebat:

„Frate Branham, crezi că mă pot căsători cu fata cutare sau cutare?”

„Cât de mult ții la ea?”

„O iubesc”, mi-a răspuns el.

„Dacă nu poți trăi fără ea, este bine s-o iei în căsătorie, dar dacă poți trăi fără ea, este mai bine să n-o faci.”

Vedeți? Înainte de căsătorie totul este bine și frumos; dar după aceea vin necazurile și încercările vieții, de aceea este nevoie de multă dragoste ca să vă înțelegeți. Astfel, dacă ești dezamăgit de ea, sau dacă ea este dezamăgită de tine, voi vă înțelegeți unul pe celălalt.

Așa este și legătura noastră cu Hristos. Vedeți, noi trebuie să fim atât de bine legați de El prin dragoste, încât atunci când Îl rugăm ceva și El nu ne dă, nu ne clătinăm deloc. Știți de ce? Dacă deveniți părtași naturii Lui dumnezeiești, veți înțelege motivul pentru care El nu vă poate da acel lucru. Așa este. Părtași naturii Sale divine.

Priviți ce scrie aici: **„...după ce ați scăpat de stricăciunea care este în lume prin pofte.”** (2 Petru 1.4b). Cui îi sunt adresate aceste cuvinte? Bisericii. Cei ce sunt în Hristos au fost înălțați deasupra acestor lucruri. Dar nu ei s-au înălțat pe sine, ci Hristos i-a adus sus.

Acum aș vrea să le spun ceva fraților și surorilor de culoare care sunt prezenți în dimineața aceasta aici. Nu știu dacă v-am povestit aici, dar nu demult am fost undeva, într-o adunare, iar acolo era o soră de culoare care a spus:

„Pot să mărturisesc ceva aici, în adunare?”

„Sigur că da, soră, o poți face.”

Și femeia aceea a spus: „Aș vrea să mărturisesc ceva spre lauda lui Dumnezeu. Știți, eu nu sunt ceea ce ar trebui să fiu și nu sunt ceea ce aș vrea să fiu, dar un lucru este sigur: eu nu mai sunt ceea ce am fost înainte.” Vedeți, ea a venit de

unde va și a fost adusă sus.

În felul acesta știm că am trecut de la moarte la Viață. Noi privim înapoi, la groapa din care am fost scoși și deși nu suntem ceea ce am vrea să fim, deși nu suntem ceea ce ar trebui să fim, Îi suntem recunoscători Domnului că nu mai suntem ceea ce am fost înainte. Noi „am scăpat de stricăciunea lumii”, am scăpat de pofta și stricăciunea lumii și suntem pe calea Lui. Voi sunteți ridicați deasupra tuturor acestor lucruri.

Unor astfel de oameni, care au scăpat de aceste lucruri, de stricăciunea lumii, le vorbește El în **2 Petru 1.5-7**:

„De aceea, dați-vă și voi toată silința ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;

cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.”

Aici, El ne-a dat direcția și o bază solidă, ca să știm ce trebuie să facem; să știm încotro să ne îndreptăm și cum să ne purtăm deoarece, cum am spus deja, noi toți încercăm să venim mai aproape de Dumnezeu.

Am ales mesajul acesta pentru Biserică, pentru că știu că în dimineața aceasta sunt mulți care au venit de la distanțe mari. Știu aceasta fiindcă aseară am întrebat:

„Câți din cei prezenți sunt din afara orașului?” Au ridicat mâna cam 98% din cei prezenți. „Câți sunt de la o depărtare de o sută de mile?” Erau cam 80%. „Câți sunt

de la peste cinci sute de mile depărtare?” Cam a treia parte din cei prezenți veniseră de la peste cinci sute de mile depărtare. Închipuiți-vă! Să faci o asemenea călătorie! Păi, oamenii aceștia nu vin la adunare ca să fie văzuți! Aici, în locul acesta nu este nimic din ofertele lumii; nici o frumusețe, ci veți vedea oameni simpli, săraci, îmbrăcați obișnuit. Aici nu sunt imnuri mari cântate de unii care se pretind a fi un cor îngeresc, orgi cu tuburi, nici ferestre cu vitralii. Aici găsiți cu greu un loc pe scaun și stați în jurul pereților. Oamenii nu vin pentru astfel de lucruri, ci o fac pentru că în ei este Ceva care vede o frumusețe pe care ochiul firesc nu o vede, dar ochiul duhovnicesc o poate percepe: este frumusețea lui Hristos. Acesta este motivul pentru care ei vin aici.

Zile întregi, înainte de serviciul divin, eu stau și mă rog constant. Merg în pădure, spunându-i soției: „În dimineața aceasta mă duc la vânătoare de veverițe.” În geantă am creionul și caietul de notițe, iar când se face destulă lumină să văd, mă așez lângă un copac, îmi ridic mâinile și spun: „Doamne, ce pot să fac astăzi? Ce vrei să le spui copiilor Tăi?”

Apoi când ating ceva care pare să ardă, când Prezența Lui vine mai aproape, mai întâi încep să aud Ceva ce pare departe de tot, ceva de felul:

„Doi...ori...doi...egal cu patru (mai aproape)

Doi...ori...doi...egal cu patru; Doi...ori...doi...egal cu patru...” (Fratele Branham repetă aceeași frază, dar de fiecare dată mai repede și mai repede). Înainte și înainte și înainte în felul acesta. Aceasta este prezența Lui venind înăuntru. Eu mă predau cu totul Lui, iar după câteva minute simt cum sunt eliberat de mine însumi și vine vedenia care-mi spune: „Du-te în locul cutare și fă lucrul cutare.” Vedeți, totul începe de la meditare, gândul vostru se înalță spre Dumnezeu, departe de lume, în singurătate, de unul singur, și El poate veni: „Unu, unu...” El vine încet înăuntru, apoi mai repede și mai repede, iar eu stau acolo cu mâinile ridicate și nu spun nici un cuvânt. Primul lucru pe care-l știi este că întreaga ta ființă este luată departe. Atunci vezi lucruri pe care vrea El să le știi și îți arată lucruri care vor veni. Uneori, aceasta vine până la un punct, până la un anumit punct, și apoi se oprește.

Aceasta nu merge într-o viziune. Atunci Scriptura doar curge laolaltă, iar eu iau creionul și scriu ca să nu uit. Scriu totul, apoi vin acasă, mă uit peste notițe și le studiez. Uneori mi se pare că Mesajul nu are nici un sens, dar după un timp iat-o aici; vine Lumina și totul este limpede. Apoi iau un carnețel mic ca acesta și încep să-mi fac notițe, cât pot de bune, cu tot ce-mi spune El, pentru că mă gândesc: „Doamne, voi merge în tabernacol și le voi spune oamenilor: „Veniți jos pentru că am ceva pentru voi.” Vedeți? Așa vine aceasta. Exact. Eu nu pot să vă spun nimic până când nu mi-o dă El. Dar cam atât despre desenul acesta și felul în care am ajuns la el. În ce privește ultima parte a acestui mesaj, am primit-o doar cu două zile în urmă în pădure.

Acum priviți. Petru ne spune aici că trebuie să fim părtași naturii Sale dumnezeiești, și fiecare din noi încearcă să crească în statura lui Dumnezeu. Cu ocazia deschiderii celor șapte Pечеți, vom vedea că ele dezleagă un Mesaj, deoarece va fi descoperit ceva ce a fost pecetluit până acum.

Duminica trecută am predicat despre tema „Cheia”și am văzut că această cheie este credința.Credința deține cheia; cheia este Scriptura, iar Hristos este Ușa.Astfel, credința rupe sigiliile Scripturii și deschide zăvoarele cerești ale bunătății lui Dumnezeu. Ea deține cheia care Îl descoperă pe Hristos poporului Său. Îl deschide; Îl descoperă!

Astfel, astăzi vom încerca să luăm aceeași cheie ca să descuiem calea ca să devenim un creștin adevărat în statura lui Dumnezeu, ca să fim un Templu viu în care să locuiască Dumnezeu cel viu.

Aduceți-vă aminte că Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în trei feluri: Mai întâi, El S-a descoperit într-un Stâlp de Foc, fiind cunoscut ca Tată. Apoi, același Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos, creându-Și un trup omenesc, iar prin moartea aceluia trup, a sfințit o Biserică în care să poată locui.

Astfel, El a fost:

- Dumnezeu deasupra noastră;
- Dumnezeu cu noi; și
- Dumnezeu în noi. Același Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care El a fost numit Tată, Fiu și Duh Sfânt. Nu trei dumnezei, ci trei descoperiri, slujbe ale aceluiași Dumnezeu. Dacă la Conciliul de la Niceea s-ar fi gândit la acest lucru, n-am fi ajuns cu toții în încurcătura aceasta, nu-i așa? Acesta-i adevărul. Nu trei dumnezei! Vedeți? Oamenii nu au putut înțelege cum a vorbit Isus cu Tatăl, și totuși El a spus: „*Eu și Tatăl suntem Unul.*” (Ioan 10.30). Dar acum, prin această descoperire se va limpezi totul, pentru că **nu sunt trei dumnezei, ci trei descoperiri sau slujbe ale aceluiași Dumnezeu.** Ce înseamnă aceasta? Că Dumnezeu a binevoit și a coborât jos în mijlocul creației Sale. El vrea să I Se aducă închinare. Cuvântul **Dumnezeu** înseamnă **Cel ce primește închinare.** Astfel, El vrea să-Și aducă poporul în poziția în care să îi asculte rugăciunile, deoarece acesta este motivul pentru care l-a creat pe om. Dumnezeu te-a creat să fii un fiu sau o fiică a Lui și nu pentru un alt scop. Dacă ați pierdut aceasta (să fiți un fiu sau o fiică a Lui), ați pierdut Semnul. Cuvântul „păcat” înseamnă „a pierde semnul”. A pierde semnul.

Dacă trag la o țintă pe care o prind la o depărtare de cincizeci de yarzi, și mișc doar puțin arma când trag, voi rata ținta cu patru sau cinci inch (10-12 centimetri). Ce s-a întâmplat? Pușca mea are nevoie să fie reglată pentru că este ceva greșit.

Dacă pierd credința în Dumnezeu, dacă nu mai sunt un creștin... Dumnezeu te-a pus aici să fii un creștin așa că, dacă deviezi într-o parte sau alta, vino înapoi să fii reglat. Și există un singur lucru care te poate regla, Scriptura. Duhul Sfânt din Scriptură te reglează, te aduce din nou direct spre țintă.

Acum vom studia Cuvântul Lui. Ștefan a vorbit în Fapte 7 despre Templul viu al Dumnezeului celui viu. Haideți să citim împreună începând de la versetul 44:

„Părinții noștri aveau în pustie cortul întâlnirii, așa cum îl rânduiise Cel ce a spus lui

Moise să-l facă după chipul pe care-l văzuse.

Și părinții noștri l-au adus, la rândul lor, sub povățuirea lui Iosua, când au intrat în țara stăpânită de Neamurile pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinților noștri; și a rămas acolo până în zilele lui David.

David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu, și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov.

Și Solomon a fost acela care l-a zidit o casă.

Dar Cel Preaînalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul:

„Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?” (v. 44-49).

Deci Locul de odihnă este cortul întâlnirii. Acolo aflăm înviore și putere.

În Evrei 10.5 apostolul Pavel spune: „De aceea când intră în lume, El zice: „Tu n-ai vrut nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup (Acela este Hristos).”

Atunci care este cortul întâlnirii acum? Un trup. Dumnezeu trăind într-un trup.

În vechime, când El a coborât pe munte, dacă un taur sau o vacă a atins muntele, trebuia să fie omorât. Dumnezeu este sfânt. Aseară am vorbit și despre îngeri, despre sfinții serafimi care nu știu ce înseamnă păcatul și totuși în prezența Lui

sfântă trebuie să-și acopere fețele și picioarele în umilință.

Dumnezeul cel Sfânt nu poate suporta păcatul. Din pricina aceasta nimic nu putea atinge muntele pe care coborâse Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit printre noi în forma lui Isus Hristos, Fiul Lui, creația Lui. Acel Fiul Și-a dat Viața, Celula de Sânge a lui Dumnezeu a fost ruptă pentru ca Viața să poată ieși afară din Sânge și să vină peste noi, pentru că noi suntem curățiți prin acel Sânge. Sângele și viața noastră au venit în lumea aceasta prin dorința sexuală, dar Sângele lui Hristos ne curăță și ne schimbă natura firească într-una duhovnicească, prin faptul că trimite peste noi Duhul Sfânt; astfel noi devenim o locuință pentru Dumnezeu. Nu-i de mirare că Domnul Isus a spus: *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.”* (Ioan 14.20). Acum știm că Dumnezeu este în Biserica Sa, pentru că Ea trebuie să ia locul lui Hristos și să-l continue slujba.

„... cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea pentru că Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului.” (Ioan 14.12,19, Matei 28.20). Acolo este Ea ducând lucrarea Lui înainte.

Deci, în Fapte 7 Ștefan spune că Solomon a zidit un Templu, dar Cel Preaînalt nu locuiește în Temple făcute de mâini, pentru că *„Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?”* dar *„...Mi-ai pregătit un trup.”* Amin. Aceasta este: *„...Mi-ai pregătit un trup.”* Dumnezeu locuiește în trupul unui om, reflectându-Se pe Sine în ființa aceea, închinare desăvârșită! Dumnezeu în noi care suntem Templul Lui; Dumnezeu manifestat. Oh, am putea rămâne la gândul acesta până când aproape v-ați sufoca de căldură.

Observați. În toate timpurile, Dumnezeu S-a reflectat pe Sine în om. Astfel, Dumnezeu era în Moise, născut conducător, Hristos. El s-a născut într-un timp în

care era o mare prigoană împotriva copiilor pentru că încercau să-l găsească. La fel S-a întâmplat cu Hristos. Moise a fost un izbăvitor în timpul acela; așa a fost Hristos. Moise a fost un dătător de Lege; așa a fost Hristos. Moise s-a urcat pe munte patruzeci de zile, a primit Poruncile și a venit jos; Hristos a mers patruzeci de zile în pustie și a venit înapoi, zicând:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești!”

Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5.27-28).

Vedeți, toate aceste lucruri arată că Dumnezeu Se reflectă pe Sine Însuși.

Priviți-l pe Iosif. El a fost născut un băiat duhovnicesc în mijlocul fraților săi. Ei toți erau oameni buni, toți erau patriarhi, dar când a venit Iosif, el era diferit. El putea vedea vedenii și interpreta vise și din cauza aceasta a fost urât de frații săi. Vedeți, frații lui l-au urât tocmai din pricina lucrării pe care Îl rânduse Dumnezeu s-o facă pe pământ, aceasta arătând spre cruce. Apoi, frații lui l-au vândut pentru aproape treizeci de arginți, l-au aruncat într-o groapă și l-au socotit mort. Dar a fost scos de acolo și așezat la dreapta lui Faraon, așa că nimeni nu putea veni la Faraon (care controla lumea în ziua aceea) decât prin Iosif. Vedeți, nici un om nu poate veni la Dumnezeu decât prin Hristos.

Când Iosif părăsește palatul, suna o trâmbiță, iar slujitorii alergau înaintea lui, strigând: „Îngenuncheați pentru că vine Iosif!” Indiferent ce făcea cineva sau unde se afla, trebuia să stea în genunchi până trecea el.

Într-una din aceste zile va suna Trâmbița, și atunci orice genunchi va trebui să se plece și orice limbă Îl va mărturisi. Când Hristos, Iosif al nostru, va părăsi slava cerească și va veni, ocupațiile noastre nu vor mai avea nici o importanță. Atunci orice genunchi va trebui să se plece și orice limbă Îl va mărturisi ca Fiul lui

Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Oh, cum Îl vedem și în David. David, un împărat respins, alungat de pe tron de frații săi, de propriul său fiu, a stat pe Muntele Măslinilor, a privit înapoi spre Ierusalim și a plâns. Propriul său popor, peste care domnise și pe care îl învățase despre Dumnezeu, l-au alungat și au aruncat asupra lui lucruri murdare, l-au scuipat și l-au batjocorit. El a urcat muntele ca împărat respins, fiind un tip desăvârșit al Fiului lui Dumnezeu care opt sute de ani mai târziu, a stat pe munte ca Împăratul respins de propriul popor și a plâns pentru Ierusalim. Ce era aceasta? Dumnezeu reflectându-Se pe Sine Însuși în toți acești profeți care erau un tip spre Hristos.

Apoi a venit Unul care era perfecțiunea lui Dumnezeu, pentru că El era Dumnezeu printre noi. Din timpul acela încoace, El S-a reflectat pe Sine în Biserica Lui pe partea aceasta a Calvarului. Astfel, noi toți încercăm să ajungem să fim acest Locaș, un Templu al Dumnezeului celui viu.

Și El a spus **că** mai întâi **trebuie să avem credință, apoi fapte, cunoștință, înfrânare, răbdare, evlavie și dragoste frățească**. Lăsați-mă să citesc încă o dată textul acesta ca să fiți siguri că-l înțelegeți. Voi citi începând de la versetul 5:

„De aceea, dați-vă și voi toată silința să adăugați la credința voastră fapta; la faptă cunoștință; la cunoștință, înfrânarea; la înfrânare, răbdarea; la răbdare, evlavia; la evlavie dragostea frățească; și la bunătatea frățească, milostenia, care este iubirea.

Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1.5-7 – traducere din engleză).

Aici, Petru conturează ceva pentru noi, ca să știm cum ajungem acolo. Aș vrea să

vă spun însă ceva: sunt oameni care posedă o parte din această faptă (virtute), cunoștință, înțelepciune, răbdare și așa mai departe, dar aceasta nu înseamnă că ei sunt creștini. Noi învățăm în școala duminicală, și acesta-i adevărul. Există oameni care posedă o parte din aceste însușiri fără să pretindă că sunt creștini. Deci nu aceasta vă face creștini. Aceasta este ca o pasăre neagră care încearcă să-și pună pene de păun în aripi, ca s-o facă un păun. Dar ea nu va reuși decât să se facă de rușine, de aceea ar fi mai bine să rămână o pasăre neagră. Vedeți? Oricine încercă să facă aceste lucruri fără să fie creștin, este greșit, este cu totul ieșit din poziție. El este ca un platan care încearcă să producă mere. Așa ceva este imposibil pentru că, deși este tot un pom, platanul nu poate produce mere.

Așa este și când un catâr vrea să producă lână; când vrea să devină oaie deși este catâr. El nu poate produce lână, pentru că lâna este darul pentru o oaie, nu pentru un catâr. El ar putea să încerce să acționeze ca o oaie, dar este tot catâr. Voi ziceți: „Eu pot mânca la fel ca o oaie; pot face aceasta ca o oaie.” Nu contează ce poți să faci, tu trebuie să fii oaie ca să ai lână. Să mai rămânem puțin aici.

Oaia nu se străduiește să producă lână, ci o are pentru că este oaie. Mulți oameni spun: „Păi, voi încerca să devin bun! Voi încerca să fac aceasta și aceea,” dar nu produc nimic. Voi nu puteți face aceasta. O oaie nu face lână pentru că este rugată, ei nu i se cere să fabrice lână, ci o produce pur și simplu.

La fel este cu tine: când ești creștin, vei purta pur și simplu roada Duhului. Nu trebuie s-o fabrici, nu încerci s-o inventezi și nu încerci să fii ceva ce nu ești. Tu doar devii ceea ce trebuie să fii, și aceasta are grijă de ea însăși.

Unii oameni spun: „Păi, eu am aderat la biserică și într-adevăr s-ar cuveni să mă las de minciună.” Voi încercați să fabricați din nou ceva, dar nu o puteți face. Nici nu trebuie să încercați... nu o veți face mai mult decât un catâr care vrea să producă lână. El nu o poate face.

Este la fel ca un corb care încearcă să mănânce cu porumbelul și să fie un

porumbel. Vă puteți închipui un uliu care stă acolo afară și zice: „Tu știi că eu sunt un porumbel.” Pune câteva pene pe el și zice: „Vedeți, acum arăt ca...” El ar fi cu totul afară din tipar. Așa este și omul care pretinde că este ceva ce nu este. Vedeți, voi nu o puteți face.

Voi nu puteți spune: „Trebuie să am fapte, așa că voi avea fapte. Trebuie să trăiesc evlavie, așa că voi fi evlavios.” Păi, voi încercați să vă puneți pene! Chiar dacă vă sunt la îndemână, voi nu puteți pune penele pe o pasăre nepotrivită pentru că nu va merge. Aceasta arată numai cât este de fățarnică pasărea aceea. Vă puteți închipui un uliu bătrân care încearcă să-și pună două pene de porumbel și apoi spune: „Uitați-vă la mine! Sunt un porumbel!” Vedeți? Dar noi știm că el este un uliu. Așa este. Noi putem spune că el este un uliu.

Păi, acesta este felul în care încearcă să producă creștinismul, dar nu o pot face. Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să fiți născuți din nou. Trebuie să fiți schimbați, pentru că numai atunci sunteți o făptură nouă, deveniți dreți și nu trebuie să vă îngrijați de pene; când sunteți născuți din nou, aceasta va purta de grijă de la sine. Da, domnule.

Așa cum am spus întotdeauna, voi luați un porc, îl spălați, îl îmbrăcați în frac și îl scoateți afară, dar el va merge direct într-o groapă de nămol și se va tăvăli în ea, pentru că aceasta nu-i va face niciun bine. El este porc, aceea este natura lui. Natura lui este să se tăvălească. De aceea, trebuie să-i schimbați natura, iar restul va veni de la sine.

Observați, voi trebuie să vă nașteți din nou, iar aceasta înseamnă să fii schimbat; acolo trebuie să fie o schimbare.

Voi ziceți: „Frate Branham, eu cunosc o femeie care n-a făcut niciodată ceva rău. Ea este o femeie bună.” sau: „Domnul Cutare este un bărbat bun, care n-a supărat pe nimeni niciodată.” Aceasta nu are nici o importanță. Poate este un vecin bun, dar el nu este un creștin până când nu se naște din nou, deoarece Domnul Isus a

spus în Ioan 3: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (v. 3). „A vedea” înseamnă „a înțelege”. Astfel, dacă vezi ceva și nu înțelegi, nu vei spune: „Nu văd bine”, ci vei spune: „Nu înțeleg.”

Ei nu înțeleg de ce se bucură oamenii aceștia. Omul firesc nu poate înțelege de ce se schimbă vorbirea unui om și vorbește în limbi. El nu poate înțelege cum vine slava lui Dumnezeu peste ochii unui om, și el vede vedenii și îi spune altuia anumite lucruri și ce să facă, sau spune lucruri care urmează să se întâmple, lucruri care vin la împlinire, așa cum a făcut Domnul chiar în seara aceasta printre noi.

Mintea firească încearcă să socotească și zice: „Păi, ce a făcut el?” sau: „Ce fel de șmecherie folosește? Ce scamatorie face?” Dacă văd un om care vorbește în limbi, iar un altul se ridică și tălmăcește, spunând unui mădular al Trupului că a făcut ceva ce nu trebuia să facă, ei se gândesc imediat că este vorba de o înșelăciune. „Sigur este un aranjament între ei!” Vedeți? Ei nu pot înțelege. Dar când omul acela este născut din nou, este în linia de părtășie pentru că este o făptură nouă. Atunci, caracterul vechi, sceptic și îndoielnic care era în el, este mort, și el este o făptură nouă. Astfel, puteți vedea că el nu trebuie să adauge nimic, pentru că totul vine de la sine.

Singura problemă este că trebuie să fiți născuți din nou; dar nu este posibil să fiți născuți din nou fără să aveți credință. Acesta este adevărul. În schița pe care am făcut-o aici, credința este temelia; ea este temelia tuturor lucrurilor.

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine vine la Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11.6). El există cu adevărat, dar când tu ești sceptic cu privire la Biblie, când ești sceptic cu privire la faptul că Cuvântul este corect, trebuie să stai și să aștepti până când îl crezi.

Ce este păcatul? Necredința. Astfel, omul poate fi ori credincios, ori necredincios;

nu există cale de mijloc. Voi sunteți stăpâniți de cea care vă domină viața: credința sau necredința. Depinde cât de multă credință aveți, cât de sus vă puteți ridica. Lăsați-mă să stau pentru o vreme la această temelie.

Voi trebuie să credeți, pentru că „credința este esența lucrurilor nădăjduite”. Astfel, dacă aveți credință voi le-ați primit deja, pentru că orice lucru este descoperit în credință. „Credința este esența, substanța lucrurilor nădăjduite...” (Evrei 11). Este o dovadă, o mărturie. Ce fel de mărturie? O mărturie sfântă.

De aceea, când ziceți: „Frate Branham, eu cred că Dumnezeu este Vindecătorul.” Păi, dacă credeți aceasta, dacă Îl acceptați ca Vindecătorul vostru, și nu mințiți, ci credeți cu adevărat că sunteți vindecați prin rănilor Lui, nu există nimic care să vă întoarcă de la aceasta, este un lucru stabilit, vă aparține. Acum, voi ați putea avea doar o speranță și vă codiți la aceasta și la aceea, dar când aveți credință, aveți încredințarea, dovada că o aveți deja.

Câți ați ascultat predica lui Oral Roberts din dimineața aceasta? El a vorbit una și alta despre „credința de eliberare”, apoi s-a rugat rugăciunea credinței pentru eliberare. El a zis: „Intrați în contact prin atingerea radioului, intrați în contact atingând ceva...” Omul făcea aceasta ca să le dea oamenilor ceva pe care să-și poată pune mâna și să zică: „Acum o am pentru că el mi-a spus să ating radioul. Eu o am.” Vedeți?

Aceasta este în ordine, dar credința adevărată nu trebuie să atingă nimic. Prin ceea ce spun, eu nu-l condamn pe fratele Oral, pentru că el este un om evlavios, face o lucrare mare, și este foarte rău că nu avem mai mulți ca el, dar credința nu are nevoie de nimic. Credința crede Cuvântul lui Dumnezeu! Credința nu vine prin atingere, ci „vine prin auzire, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.” Aceea o ancorează. Ea este acolo. Credința nu are distanțe, ea nu este departe, ci este aici chiar acum.

Este ca în cazul bebelușului de ieri. Sora Kidd a vorbit despre mama aceea care a

avut copilașul cu intestinele afară, fără deschidere la rect ca să treacă mâncarea. Când mama aceea a auzit mărturia sorei Kidd, a crezut că dacă va intra în legătură cu mine și mă voi ruga pentru copilul ei, acesta va fi vindecat. Dumnezeu trimite mulți oameni aici la noi, iar unii dintre ei au trăit experiențe minunate cu El. Voi puteți veni aici să vorbiți cu fratele Neville sau cu altcineva pe care-l cunoașteți. Uneori, noi îi rugăm pe oameni să se roage pentru noi, iar când credem că cel care se roagă împreună cu noi este ascultat de Dumnezeu, credința noastră este întărită, este ancorată, este stabilită.

Sutașul roman a ieșit în întâmpinarea lui Isus și l-a zis: *„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu; dar spune numai un cuvânt și fiul meu va trăi.”* Ce însemna aceasta? Că nu conta distanța, pentru că Dumnezeu este omniprezent. Dumnezeu este Atotputernic, și oriunde este prezent Dumnezeu, este prezentă și puterea Lui. Vedeți, Dumnezeu este la fel de mare și de puternic în Germania, în Elveția și jos în Africa. El este întotdeauna, în orice clipă și în orice loc Același. Acolo sunteți voi!

Astfel, sutașul roman a zis: *„Doamne, nu sunt vrednic să intri în casa mea, dar spune numai un cuvânt.”*

Ce era aceasta? Credința romanului. El a crezut cu adevărat, iar Isus i-a răspuns: *„Du-te în drumul tău, fiul tău trăiește.”* Bărbatul acela a pornit înapoi spre casă (o călătorie de vreo două zile), iar în ziua următoare, înainte de a ajunge acasă, s-a întâlnit cu unii din slujitorii săi, care i-au spus: *„Fiul tău trăiește.”* Foarte mișcat de cele auzite, el i-a întrebat: *„De la ce oră se simte bine?”* *„Ieri, în ceasul al șaptelea l-au lăsat frigurile,”* a răspuns unul din slujitori. Și sutașul a știut că acela era tocmai timpul în care Isus i-a spus: *„Fiul tău trăiește”,* și a crezut în El. Amin. (Ioan 4.47-52).

Dumnezeu este Atotputernic, omniprezent și Atotștiutor. Astfel, când cineva mă sună la telefon și-mi spun: *„Roagă-te!”*, să știți că aceasta face legătura și credința voastră îl aduce pe Dumnezeu. Acesta este un lucru care aduce rugăciune și pe Dumnezeu împreună în scenă. Rugăciunea făcută cu credință face legătura și

schimbă imediat lucrurile. Aceasta o aduce împreună!

„Vorbește Cuvântul; tot ce vreau să faci este să spui Cuvântul, și totul este în ordine.” El nu trebuia să meargă acolo, ci doar să spună Cuvântul. De ce? Pentru că Dumnezeu este Omniprezent. El este Atotputernic. El este la fel de puternic în lumea de jos, cum era deasupra lumii, sau pe partea cealaltă. „El este Dumnezeu și singurul lucru pe care îl aveți de făcut este să vorbiți Cuvântul”. Aceasta a spus El. Iar credința face restul; credința face restul de aceea voi trebuie să aveți credință pentru o temelie. Tot creștinismul, tot ce sunteți sau veți fi vreodată, are ca bază Credința în Cuvânt.

Acesta este motivul pentru care cred Cuvântul. Eu nu pot să-mi bazez credința pe nimic altceva, decât pe Cuvânt. Dacă aș încerca să-mi zidesc credința pe o biserică, pe care s-o aleg? Pe cea catolică, luterană, metodistă, baptistă sau pentecostală? Spre care să mă îndrept? Nu știu. Ei toți șovăie și toate celelalte, sulesc rânduri și toate celelalte, dar dacă îmi zidesc credința pe Cuvântul Lui, totul este bine ancorat. Nimeni nu o interpretează pentru că este „Așa vorbește Domnul!” Eu cred aceasta și aceasta este o bază.

Să vă povestesc cum a întărit Domnul credința unui doctor, printr-o vedenie. Numele lui este Sam Adair, este doctor aici în oraș și cred că-l cunoașteți cu toții. Noi am copilărit împreună și suntem prieteni buni și acum. El avea probleme cu construcția casei, mai bine zis cu locul construcției, iar cu vreo doi sau trei ani înainte să se întâmple, eu am avut o vedenie cu privire la aceasta și i-am spus locul unde își va construi casa (între școala de educație și un bloc) și cum va arăta. Când i-am spus vedenia, doctorul Adair mi-a zis:

„Locul acela nu poate fi atins de nimeni timp de douăzeci și cinci de ani; este hotărârea tribunalului”. Dar eu i-am răspuns:

„Doctore, Domnul ți-l dăruiește din pricina smereniei tale.”

„Nu sunt vrednic de așa ceva”.

„Tu ești ca o broască țestoasă. Pe dinafară ai o carapace din spatele căreia îți privești pe prieteni, dar în interior ești un bărbat adevărat. Ieși afară din carapacea aceea, pentru că Domnul îți dă locul.” Atunci Sam mi-a zis:

„Billy, eu nu m-am îndoit niciodată de tine, dar de aceasta mă îndoiesc.”

„Du-te la birou, doctore.”

A plecat, iar în dimineața următoare m-a chemat la telefon și mi-a zis: „Am friguri de moarte.”

„Ce se întâmplă, doctore?” (Aceasta era prin iulie).

„Billy, am cumpărat deja locul. Aseară au avut o ședință în Boston, iar în dimineața aceasta am cumpărat deja locul.”

„Eu ți-am spus.”

În ziua următoare l-am vizitat, iar el mi-a zis (când mi-a explodat pușca în față): „Cred că am povestit cazul la o mie de oameni care au venit aici.” Ce este aceasta? Când Dumnezeu spune ceva, trebuie să se întâmple!

Aseară au venit la mine câțiva prieteni care au auzit despre vedenia cu ursul cenușiu-argintiu și despre acel caribu (nume dat renilor în America de Nord) cu coarne de patruzeci și doi de țoli. Nici nu mai știu câți oameni au venit la mine acasă ca să-i vadă cu ochii lor, iar eu le-am spus: „Aici este metrul; puneți-l pe

coarne.” Voi ați auzit acest lucru spus înainte să se întâmple. Vedeți? De ce? Când Dumnezeu spune ceva, trebuie să se împlinească.

Aici avem Planul de salvare. Biserica de aici știe că vedeniile pe care ni le arată El, se împlinesc exact în felul în care spun că se întâmplă. Ce va fi atunci cu Cuvântul Său care este mai sigur decât vedeniile? Mai întâi este Cuvântul, pentru că Cuvântul este Dumnezeu, iar dacă o vedenie nu vorbește cu Cuvântul, este greșită. Dumnezeu este omniprezent, așa că El a vorbit aceasta aici și a făcut să se împlinească în Canada. Amin. Vedeți, El este prezent pretutindeni.

Mai întâi trebuie să fiți născuți din nou, iar atunci aveți credință; credeți Cuvântul. Până atunci, voi argumentați împotriva Lui. Dacă aveți doar o înclinație religioasă sau o cunoștință umană, că trebuie să faceți bine, nu veți fi niciodată în stare să vă identificați cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este imposibil. Voi trebuie să vă nașteți din nou, iar nașterea din nou aduce cu sine, produce credința. După ce primiți credința adevărată, credința biblică, vă aflați într-o poziție corectă, în poziția de creștere.

Mulți oameni se duc la altar și se roagă: „Doamne, iartă-mă”, iar când fac aceasta, vine peste ei o mare experiență de sfințire... Ei au un timp minunat și se ridică de la altar strigând. Apoi merg înapoi și zic: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, eu am primit-o!” Nu, voi doar ați început, sunteți într-un loc unde puteți crește, dar nu ați făcut încă nimic. Vedeți, singurul lucru pe care l-ați făcut este că ați pus temelia.

Vedeți, urmează să construiți o casă și turnați temelia, dar nu puteți zice: „Băiete, eu o am!”, pentru că aveți doar temelia pe care vă zidiți casa. Acum trebuie să zidiți casa.

Acum avem tema despre care urmează să vorbim în dimineața aceasta. În ordine. Ca să zidim o casă, mai întâi îi punem temelia. Care este temelia creștinismului? Credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este temelia voastră. Apoi începeți să creșteți, porniți, începeți să adăugați la această temelie. La construcția unei case, puneți stâlpii de susținere și toate celelalte. Fratele Wood, tâmplarii și ceilalți

constructori, pot să ne spună cum se construiește o casă, dar eu vă voi spune cum să vă zidiți casa duhovnicească în care poate locui Dumnezeu. El vrea să locuiască în voi, vrea să fiți ca El Însuși; El vrea să fiți oglindirea slavei Lui, să reflectați Ființa Lui,

Voi știți că în vechime, înainte de inventarea cuptoarelor de topit, oamenii trebuiau să bată aurul până îndepărtau zgura, fierul, cuprul și celelalte lucruri. Ei continuau să-l bată, îl întorceau și-l băteau și pe-o parte și pe alta. (Indienii procedează și astăzi așa). Știți când spuneau că aurul este destul de curat, fără zgură? Când cel care bătea metalul prețios se vedea în el ca într-o oglindă. Aurul era curat și destul de clar încât să-l reflecte pe bătător.

Așa procedează și Dumnezeu. El ia aurul pe care l-a găsit în pământ, îl bate prin Duhul Sfânt, îl întoarce iarăși și iarăși și iarăși, și îl bate până când vede în el propria Sa oglindire; aceasta trebuie să facem noi: să-L reflectăm pe Fiul lui Dumnezeu și să facem lucrarea Lui, așa cum scrie în Ioan 14.12: *„...cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”*

Atunci începeți să reflectați lucrările lui Hristos. Necazul este că mulți dintre noi încearcă să facă lucrările lui Hristos înainte ca reflectarea lui Hristos să fie în ei. Aici este necazul și noi găsim aceste lucruri întâmplându-se. Voi știți aceasta și o știu și eu. Noi vedem aceste pricini de poticnire de-a lungul drumului; vedem grămezile de rămășițe ale predicatorilor și ale creștinilor îngrămădite de-a lungul drumului. De ce s-a ajuns aici? Pentru că nu au intrat în aceasta corect.

De aceea sunt în dimineața aceasta aici, ca să încerc să învăț această biserică mică, și pe mine însumi, cum putem deveni locuința vie a Dumnezeului celui viu. Câți din voi doresc să fie această locuință? Locuința sau Templul Dumnezeului celui viu. Iată ce trebuie să facem noi. Care este primul lucru? Aveți credință în Cuvânt și nașteți-vă din nou – aceasta este temelia.

Apoi, după ce punem temelia, în al doilea rând, voi adăugați la temelia voastră.

Petru a zis: *„Adăugați la credința voastră...”*

Mai întâi trebuie să aveți credință, apoi adăugați la ea, fapta, virtutea. Aceasta este următoarea coloană. Întâi turnați temelie voastră, credința, apoi la credință adăugați fapta. Acesta este punctul în care cad jos mulți dintre noi. Da, domnule. Adăugați la credință, fapta. Aceasta nu înseamnă că trebuie să trăiți o viață virgină, voi știți, ca femei sau ca bărbat, și așa mai departe. Aceasta nu are nici o legătură cu ceea ce vă spun, ci Biblia spune: *„Puterea (virtutea) a ieșit din El.”* Este adevărat? Dacă urmează să fim ca El, noi trebuie să avem fapta, trebuie s-o avem ca să fim ca El.

Dintre toate cântările acestea minunate, cea mai iubită sufletului meu a fost: *„Să fii ca Isus”*. Dar dacă vreau să fiu ca Isus, trebuie să primesc această putere; să fiu un conductor de trecere al puterii Lui de la mine la oameni, pentru că virtutea (puterea) a ieșit din El și a mers la oameni. Dar înainte ca s-o puteți lăsa afară, trebuie s-o aveți voi înșivă; dacă nu o aveți, nu are ce să iasă afară. Acolo nu este nimic din care să iasă afară. Dacă cineva ar încerca să scoată din noi „fapte cu putere”, cecul nostru ar răspunde: *„Nu are acoperire”*. Nu, acolo nu-i nimic din care să tragi, este un CEC respins. Cineva se uită la tine ca la un creștin, iar mâine te vede comportându-te ca un păcătos – de aici nu se pot scoate fapte cu putere. Așa este. În noi trebuie să fie fapte curate, apoi vom primi puterea pe care o vom adăuga la credința noastră. Acesta este următorul zid pe temelie.

Vedeți? Mai întâi trebuie să ai credință, dar numai singură credința nu poate face nimic, de aceea Petru a zis: *„...uniți la credință, fapta (virtutea).”*

O cauză a lipsei puterii poate fi aceea că multe biserici învață că astăzi nu mai este nevoie de putere, sau că zilele acesteia au trecut. Ei spun: *„Voi nu trebuie s-o aveți! Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să aderați la biserică, pentru că zilele minunilor au trecut!”*

Fapta. Eu cred că orice om știe ce înseamnă cuvântul „faptă”, iar noi trebuie să o

posedăm. Dacă atunci a ieșit din Isus o putere care a făcut ca femeia aceea bolnavă să se vindece, înseamnă că Domnul așteaptă aceeași putere și în Biserica Sa, pentru că El este Exemplul nostru.

Dacă El a avut puterea faptelor, și a dat-o oamenilor, înseamnă că așteaptă ca și noi să facem la fel. Dar ce este fapta? Fapta este tărie, putere. Necazul este însă că unii dintre ei nici măcar nu cred în puterea lui Dumnezeu, ci spun: „Aceasta a trecut! Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă înscrieți în registrul bisericii. Nu contează dacă sunteți botezați sau stropiți; tot ce vi se cere este să fiți înscriși acolo.” Dar apostolul Petru spune aici: „să unim la credința noastră, fapta.” El vorbește în textul acesta despre zidirea casei lui Dumnezeu, a Templului Său, și spune că după ce aveți credință, trebuie să aveți și fapta. Așa este. Fapte pentru toată lumea.

Acum douăzeci de ani, am predicat despre reverend Crin – Crin, păstorul. Am luat aceasta din textul din Cuvânt unde Isus a zis: *„Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei.”* (Luca 12.27).

Priviți la crinul de apă! El vine de jos de tot din nămol, și în fiecare minut din zi trebuie să tragă din pământ. Ce face el cu puterea aceasta pe care o trage din pământ? O prelucrează, apoi oferă o prveliște minunată pentru orice admirator. El își deschide petalele, iar albinele vin și își adună partea cuvenită, dar crinul nu se îngrijorează niciodată de unde să le ofere nectarul acela. Ce s-ar întâmpla dacă într-o zi când ar veni o albină, crinul ar spune: „Fonduri insuficiente, nu mai este nectar.” Micuța albină s-ar scărpină în cap și ar zice: „Ce fel de crin este acesta?”

Când vine un om din lume și încearcă să găsească mântuirea într-o biserică ce învață că zilele minunilor au trecut, va păți la fel ca Jack Coe, care a mers într-un restaurant și a citit meniul: „Mușchi cu antricot”, așa că a zis: „Voi lua un antricot.”

„Bine, acesta a fost meniul de ieri. Astăzi nu mai avem.” Ai putea să lași lista cu meniul jos și să ieși afară de acolo pentru că oricum nu au nimic de mâncare. Apoi, poți merge la un alt restaurant unde au ceva de mâncare.

Un om duhovnicesc, care crește, are nevoie de mâncare; are nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu și eu cred fiecare iotă din El.

Dumnezeu are masa întinsă

Unde sfinții Lui sunt hrăniți.

El își invită poporul Său ales:

„Veniți și prânziți;

Cu Mana Lui, El ne hrănește

Și se ocupă de toate nevoile noastre;

O, ce dulce e să cinezi tot timpul cu Isus!

El o are! Da, domnule. Și Biserica o are. Biserica Dumnezeului celui viu este zidită în acest om desăvârșit al cunoștinței lui Hristos. Acum, voi trebuie să aveți fapta. După cum am mai spus, primul lucru care te atrage la un crin este mireasma. El nu este egoist, ci răspândește peste tot mirosul său îmbătător. Dar ca să poată dăruia acest miros, crinul trebuie să-l posede. Ca să poată da frumusețe, trebuie s-o aibă. Înainte să dai fapta, trebuie s-o ai. Astfel, adaugă la credința ta, fapta. Amin. Înțelegeți?

Noi am putea vorbi mult despre aceasta, dar timpul nu ne mai permite s-o facem. La credința voastră trebuie să adăugați fapta.

Mai întâi este credința, apoi fapta și a treia este cunoștința. Cunoștința nu înseamnă înțelepciune lumească, pentru că aceasta este nebunie înaintea lui Dumnezeu, ci este cunoștința să poți deosebi lucrurile. Ce să deosebim? Binele de rău. Ce judecați dacă aveți cunoștința creștină împreună cu fapta și credința? Voi judecați dacă Cuvântul este corect sau greșit. Dacă puteți lăsa la o parte toate crezurile și toată necredința voastră – tot ce pretindeți că ați făcut voi – atunci aveți cunoștință să credeți că Dumnezeu nu poate minți. *„Cuvântul fiecărui om să fie o minciună, dar al Meu să fie Adevărat.”* (Romani 3.4).

Vedeți, acum voi obțineți cunoștință, cunoștința supremă. Voi nu trebuie să aveți patru titluri universitare sau ceva de felul acesta ca s-o aveți, deoarece toate virtuțile acestea vă sunt date de Dumnezeu ca să le așezați pe temelia credinței voastre și să puteți ajunge la statura deplină a unui om viu al lui Dumnezeu. Da, domnule. Adăugați cunoștința, cunoștința Cuvântului Său. Astfel, voi trebuie să credeți și să acceptați că zilele minunilor nu sunt trecute și că Dumnezeu este în stare să înfăptuiască ceea ce spune.

Avraam a crezut făgăduința lui Dumnezeu chiar și când avea o sută de ani. *„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință.”* (Romani 4.20-21).

Priviți cât de ridicol părea Cuvântul acela! Aici este un om de o sută de ani care aștepta să se nască în casa lui un bebeluș, printr-o femeie de nouăzeci de ani. Trecuseră aproape cincizeci de ani fără nici un rod – era stearpă. El a trăit cu ea încă de când era o fată tânără sau adolescentă, dar acum izvorul vieții lui era mort, și la fel pântecul Sarei. Toate speranțele erau duse, dar cu toate acestea, el a crezut și nu s-a îndoit pentru că avea cunoștința că Dumnezeu era în stare să împlinească tot ce a promis. Când voi aveți această cunoștință, uniți-o la credința voastră; când aveți adevărata faptă, adăugați-o la credința voastră. Când ieșiți pe stradă, trăiți ca un creștin, acționați ca un creștin; fiți un creștin – adăugați aceasta la credința voastră.

Dacă aveți cunoștință și ziceți: „Păi, eu nu știu dacă Scriptura aceasta este chiar corectă! Eu nu știu cum să merg corect cu Fapte 2.38 și Matei 28.19...” În ordine. Nu adăugați nimic, pentru că încă nu aveți cunoștința. Ce veți face? Voi nu aveți destulă cunoștință despre Dumnezeu încât să știți că Biblia nu Se poate contrazice. Nu spuneți nimic despre Ea, lăsați-o în pace! Dar când puteți vedea că Scriptura nu se contrazice, prin descoperirea lui Dumnezeu veți vedea că întregul Cuvânt este alcătuit din taine scrise care vi se pot descoperi numai prin cunoștința lui Dumnezeu. Atunci când puteți întări fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu „Amin”, uniți aceasta la credința voastră.

Oh, chiar acum începeți să fiți un om cu o creștere sănătoasă. În ce ați crescut? În credință, în faptă și în cunoștință. Vedeți cum se zidește acest om duhovnicesc? Voi puteți vedea că nu există o altă cale, că aceasta este calea să creștem în statura deplină a lui Hristos. Da, domnule.

Să judecăm corect; să judecăm dacă este corect sau greșit să credem Cuvântul lui Dumnezeu. Să judecăm dacă este corect sau greșit să slujim un crez sau să-l slujim lui Dumnezeu. Să judecăm dacă este corect sau greșit, dacă trebuie să fim născuți din nou, sau ajunge să aderăm la o biserică. Astfel, începeți să judecați corect. Când predicatorul zice: „Zilele minunilor au trecut”, voi știți că Biblia spune: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” (Evrei 13.8). Pe care îl veți crede? Când ziceți: „Eu voi sta de partea lui Dumnezeu”, nu o spuneți doar ca să ziceți: „Bine, eu o iau doar din inima ta”, ci în voi este Ceva, credința voastră, care iese afară. Acolo sunteți. Credința voastră zice: „Eu știu că El este Același și L-am mărturisit ca fiind Același.” Nu există nimic care să poată lua aceasta de la voi. „Eu știu că El este real.” Atunci adăugați această cunoștință la credința voastră. Puneți-o jos pe temelie. Acum voi veniți în sus; veniți drept în sus spre Împărăție. Ați ajuns la acest punct. În ordine.

Acum, următorul lucru pe care vi-l va spune predicatorul, și mulți spun aceasta, este: „Lucrurile acestea pe care le citiți în Biblie, erau pentru o altă zi, și vă spun de ce: Pentru că noi nu avem nevoie de ele astăzi. Noi nu avem nevoie de aceasta. Vedeți, noi nu ar trebui sau noi nu trebuie să practicăm lucrurile acelea: vindecarea divină; noi nu practicăm vorbirea în limbi în biserică, nu facem aceasta ca să ținem

biserica noastră drept.” (Noi vom ajunge la aceasta; eu am o Scriptură scrisă aici jos și vom vedea dacă noi trebuie să mai facem aceasta sau nu).

Acum, ei spun: „Nu știu, noi nu trebuie să mai facem aceasta astăzi. Singurul lucru pe care cred că trebuie să-l facem este să învățăm să vorbim corespunzător înaintea mulțimii; ar trebui să mergem la un psiholog să ne examineze mintea ca să vadă dacă suntem în stare să ne prezentăm, dar IQ-ul nostru este suficient de înalt s-o facem, și așa mai departe, în felul acesta; eu cred că noi ținem cea mai mare adunare; noi zidim organizația noastră.

Noi nu zidim o organizație. Eu nu sunt în dimineața aceasta aici ca să zidesc o organizație! Hristos nu m-a trimis să zidesc o organizație, ci m-a trimis să zidesc indivizi la statura lui Isus Hristos ca să poată fi o zidire deplină prin Cuvântul Lui. Eu zidesc individul la acel loc. Eu nu zidesc o organizație ca să fie mai mare, ci zidesc individul la statura de fii și fiice de Dumnezeu. Acesta este scopul.

Uniți la credința voastră, fapta; și la faptă, cunoștință. Păi, acum veniți spre un loc!

Când ei vin și spun: „Păi, astăzi nu trebuie să mai primim așa ceva!” Voi trebuie să primiți, aceasta trebuie să fie. Scripturile nu pot să mintă și „Nu există interpretare particulară.” Așa spune Biblia. Voi trebuie să credeți doar așa cum scrie acolo. Vedeți, voi trebuie să aveți aceste lucruri, și singura cale pe care veți fi în stare să le aveți vreodată este să aveți cunoștința născută din cer, iar cunoștința născută din cer va adevăra Cuvântul.

Vedeți, voi trebuie să credeți, nu să vă prefăceți că credeți. Niciuna din aceste virtuți nu sunt credință prefăcută. Vedeți, dacă încercați să ziceți: „Eu o am”, să nu fiți o pasăre neagră încercând să puneți peste voi niște pene de păun, pentru că ele vor cădea jos. Ele nu sunt crescute natural acolo, ci sunt doar lipite. Mă gândesc la ceea ce a spus David în Psalmul 1: „...*El este ca un pom sădit lângă râuri de apă...*” (v. 3). El cunoaște diferența dintre a fi plantat și a fi înfipt în pământ. Bătrânul stejar a fost plantat și are rădăcinile înfipte adânc pentru o bună

susținere, dar voi nu știți ce se va întâmpla cu un băț înfipt în pământ pentru că el nu are rădăcini, nu are temelie. Vedeți?

Așa sunt unii oameni care se întorc de la un seminar și spun: „Am fost ordinar ca predicator de doctorul Cutare”. Nu are nici o valoare. Hristos vă naște în aceasta, prin credință. Voi sunteți regenerați și născuți în aceasta. Apoi, după ce sunteți născuți în aceasta, El așteaptă să uniți la credința și celelalte însușiri. Acum mergem drept pe linie.

Am rămas la cunoștința dumnezeiască. Și-a pierdut Biblia însemnătatea astăzi? Vă întreb aceasta pentru că foarte mulți oameni pretind că Biblia nu spune exact ceea ce scrie, dar dacă sunt un fiu al lui Dumnezeu, iar El veghează asupra mea și mă corectează în păcatul meu, atunci face aceasta. El vă face în felul acela. Dacă faceți ceva greșit, El vă corectează. Și dacă Dumnezeu Se ocupă separat de voi, veghează asupra voastră și vă corectează, cu cât mai mult veghează asupra împlinirii Cuvântului Său, care este Exemplul vostru; care este El Însuși.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu ...Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”

Biblia spune că Cuvântul este descoperirea lui Isus Hristos, Hristos fiind descoperit în Cuvântul Său. Și dacă El a vegheat asupra voastră când ați încălcat aceste Legi, și vă condamnă pentru aceasta, cu cât mai mult a vegheat El asupra Legii Sale care vă condamnă?

Mergând înainte și înainte...? Nu-mi spuneți aceasta. Eu cred în cunoștința adevărată a Duhului Sfânt. Cunoștința Duhului Sfânt va puncta întotdeauna Cuvântul cu „Amin!” Când întâlniți în Biblie lucruri care par să se contradică, voi stați jos și le studiați în rugăciune, pentru că atunci Duhul Sfânt începe să Se mute înăuntru, iar după o vreme vedeți cum se leagă împreună și o aveți. Aceasta este cunoștința.

Unii din ei zic: „Bine, Biblia spune că El este Același ieri, azi și în veci”, iar biserica spune: „Într-un anumit sens El este Același.” Of, of! Voi ați rupt spărtura chiar acolo. Domnilor, El este Același. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. El nu Se schimbă niciodată deloc și trăiește în Biserica Sa făcând același lucru.

„Încă puțină vreme”, așa cum am citit cu puțin timp în urmă, „Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea”, pentru că „...Eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii”, iar cu altă ocazie a zis: „...Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...” căci „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele.” (Ioan 14.19,12;15.5; Matei 28.20). Mlădița trăiește numai prin viața din viță și orice este în viță, vine afară prin mlădiță. Glorie! Atunci Hristos este Același ieri, azi și în veci; aceasta produce Viața Domnului Isus Hristos. Amin.

Cunoștința, dar nu o cunoștință lumească, pentru că orice fel de cunoștință lumească argumentează. Dar credința nu are argumentare. De exemplu, Dumnezeu vă descoperă că are să se întâmple un anumit lucru, și chiar dacă fiecare om de știință din lume ar dovedi contrariul și ar spune că așa ceva este imposibil, voi credeți.

Da, domnule. Credința nu argumentează. Biblia spune să aruncăm jos argumentarea. Voi nu argumentați credința; ea nu are argumente și știe pe ce stă. Credința acționează! Credința stă neclintită, nu se clatină. Nimic nu o poate clătina. Pe mine nu mă interesează ce spune cineva, credința nu se mișcă niciun pic, ci stă chiar acolo. Așteaptă, așteaptă, așteaptă, așteaptă – aceasta nu contează, ea stă drept acolo.

Dumnezeu i-a spus lui Noe lucrurile care aveau să se întâmple, și el a crezut. Dumnezeu i-a spus lui Moise lucrurile care urmau să se întâmple și El a crezut. Dumnezeu le-a spus ucenicilor că urmează să se întâmple anumite lucruri – să meargă acolo sus și să aștepte Cincizecimea, iar ei au stat chiar acolo. Da, domnule.

În ordine. Cunoștința. Dar nu cunoștința lumească, ci cunoștința cerească; Dumnezeu este Izvorul întregii cunoștințe, și Dumnezeu este Cuvântul, iar dacă aveți cunoștința cerească, voi credeți Cuvântul și priviți orice lucru prin Cuvânt.

La una din audierile pe care le-am avut din cauza problemei cu impozitele, în care am fost implicat, unul din acei bărbați mi-a spus că nu s-a găsit nimic greșit. Când am auzit aceasta, am întrebat: „Păi, dacă nu este nimic greșit, de ce nu mă lăsați în pace?”

Atunci el a făcut câțiva pași prin sală (era un om mare cu o țigară în mână), apoi a început să vorbească cu mine despre unele texte biblice și a zis:

„Domnule Branham, eu sunt un student al Bibliei.”

„Mă bucur să aud aceasta.”

„Aș vrea să-mi explici ce fel de superstiție este aceasta cu batiștele binecuvântate, cum le numești tu, pe care le trimiți. Mă refer la faptul că te rogi peste ele și apoi le trimiți la cei bolnavi, desigur, contra cost.”

Nu, domnule, eu nu primesc bani pentru așa ceva.”

„Dar aceasta este superstiție!” a spus el.

„Dumneavoastră o numiți superstiție, domnule? Păi, cu câteva clipe în urmă mi-ați spus că sunteți un student al Bibliei.”

„Așa este.”

„Atunci citați-mi Fapte 19.11-12.” Cunoștința. El s-a prins singur în cursă, așa că a încercat să schimbe subiectul. Dar eu am continuat: „Atunci citați-mi Ioan 5.14.” Nu a putut. Atunci Iacov 5.14”, dar nu a putut s-o facă. „Cunoștința dumneavoastră...Ioan 3.16?” El avea cunoștință, inteligență, cunoștință lumească. Totuși a continuat: „Domnule Branham, dumneavoastră încercați să sprijiniți cazul acesta cu Biblia, dar noi îl judecăm prin legile statului nostru. „Domnule, legile noastre nu sunt bazate pe Biblie? Doar atunci sunt corecte.” Amin. Desigur, trebuie să ai cunoștință, dar nu o cunoștință lumească, ci cunoștința duhovnicească a Cuvântului. Aceasta înseamnă că știți ce spune Dumnezeu și faceți întocmai cum zice El. Așa este corect. După ce primiți cunoștința duhovnicească, puteți crede toate lucrurile acestea, că El este Același în toate aceste lucruri; Cuvântul spune ceva, iar voi îl întăriți cu „Amin”; uniți aceasta la credința voastră. În ordine.

Dacă cineva încearcă să vă spună că Biblia și-a pierdut puterea și că botezul Duhului Sfânt nu mai există, voi să nu adăugați aceasta pentru că nu merge. Cade jos. Este ca și cum ați pune lut pe o piatră. El nu se va lipi, ci se va fărâmița.

Apoi oamenii vă spun: „Astăzi nu te poți încrede în Biblie.” Voi să fiți atenți și să nu credeți pentru că ați auzit aceasta tot timpul. Cred că ați auzit cu toții sloganul: „Nu puteți da crezare Bibliei!” Dacă vă trece așa ceva prin gând, să nu uniți la credința voastră, pentru că dacă o veți face, se va prăbuși întreaga zidire. Ea trebuie să fie prinsă cu mortar prin Duhul Sfânt, vreau să spun lipită împreună, mortarul fiind liantul care o pecetluiește... Cred că știți cu toții că o cameră vulcanizată ține mai bine decât una cu petice, deoarece peticul se dezlipește de pe cameră din pricina frecării și a încălzirii. Da, domnule.

Vedeți, aici este problema cu o mulțime de oameni astăzi: ei încearcă să se bazeze pe cunoștința lor, pe înțelepciunea lumească și caută să aplice petice cu lipici lumesc, iar când apare prima încercare, spun: „Poate am procedat greșit!” Ce urmează? Tot aerul din cameră iese afară și vă dezumflați în câteva minute. Toate strigătele voastre și săritul în sus și-n jos nu v-au făcut niciun bine, iar oamenii vă văd înapoi în aceeași încurcătură. Acesta-i adevărul. Dar dacă stați acolo cu suficientă căldură de la Duhul Sfânt, aceasta vă va face una cu Camera. Aceasta este! Tu și Camera devii una! Atunci stați pe fiecare făgăduință a Duhului Sfânt

până când sunteți una cu ea, apoi o adăugați la credința voastră. Dacă nu faceți așa, mai bine nu adăugați nimic.

Unii oameni vin și spun: „Cuvântul nu poate fi vrednic de încredere!” Nu încercați să adăugați aceasta! Dacă ziceți: „Promisiunile Duhului Sfânt au fost numai pentru cei doisprezece apostoli”, așa cum spun unele biserici de astăzi, nu încercați să adăugați aceasta la credința voastră. Acolo este punctul în care toată temelia lor este prăbușită.

Cum l-am văzut aseară pe Isaia, care a văzut temelia acelu om în care s-a încrezut, prăbușită, - lovit cu lepră. Nu a fost bine. Voi spuneți: „Acele lucruri au fost numai pentru cei doisprezece apostoli.”

Într-o seară am fost la fratele Wright, iar acolo am întâlnit un predicator care era însoțit de încă patru sau cinci predicatori. Predicatorul acela s-a ridicat și a spus: „Aș vrea să vă spun ceva, dragii mei. Oh, eu cred că toți sunteți oameni buni.”

Eu am zis (i-am spus la cineva): „Este unul care stă chiar acolo și privește.” Junie Jackson stătea acolo în spate, iar spre sfârșitul discuției a venit vorba despre harul lui Dumnezeu... Oh, Doamne, el ardea așteptând.

Predicatorul acela a spus: „Vreau să spun că domnul Branham este un antihrist!” și a continuat în felul acesta. Câțiva dintre predicatorii prezenți au vrut să-l înfrunte, dar eu le-am spus: „Așteptați puțin! Nu spuneți nimic, fraților. El este singur, iar noi suntem un grup. Lăsați-l să continue pentru că el s-a luat de mine.” Adevărul este că și eu așteptam momentul să-i răspund, dar nu știam cum să o fac. Bărbatul acela a zis: „Domnul Branham este un antihrist!” și a mers înainte spunând tot felul de lucruri. „Biblia spune că numai doisprezece au primit botezul Duhului Sfânt, că numai cei doisprezece apostoli aveau vindecarea divină. Noi vorbim numai unde vorbește Biblia și tăcem unde tace ea.”

Eu am așteptat până când s-a săturat de pălăvrăgit, cam o jumătate de oră, apoi i-am zis:

„Acum ascultă-mă și tu o clipă, pentru că mi-am notat o mulțime de lucruri aici. Dă-mi posibilitatea să-ți răspund.” M-am ridicat în picioare și am continuat: „Domnul acesta afirmă că el vorbește numai acolo unde vorbește Biblia (așa învață biserica lui) și tace acolo unde tace Ea. Voi toți sunteți martori.”

„Da”, au răspuns ei.

„El susține că numai cei doisprezece au primit Duhul Sfânt, dar Biblia mea spune că acolo au fost o sută douăzeci de oameni. Amin.” Aruncați de la voi o asemenea cunoștință! Vedeți? Apoi am continuat: „Dacă este așa cum spune reverendul, înseamnă că nici apostolul Pavel nu a primit Duhul Sfânt, deși el spune că L-a primit. Mai mult, când s-a dus Filip în Samaria, cei de acolo au fost botezați în Numele lui Isus Hristos, dar pentru că Duhul Sfânt nu Se coborâse încă peste nici unul dintre ei, au trimis după Petru și Ioan. Aceștia au venit, și-au pus mâinile peste samariteni, și Duhul Sfânt S-a coborât și peste ei. Reverendul spune că Duhul Sfânt S-a coborât doar peste cei doisprezece, dar în Fapte 10.44 citim: *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, Duhul Sfânt S-a pogorât peste toți cei ce ascultau Cuvântul.”* După ce am citat acest verset, am spus: „Biblia spune încă multe alte lucruri, dar unde este biserica ta? A rămas tot la: „S-ar putea...” Vedeți, acesta este adevărul.

Și am continuat: „Ai spus că numai cei doisprezece apostoli au posedat vindecarea divină, dar Biblia spune că Ștefan, unul din cei șapte diaconi ai Bisericii, s-a dus jos în Samaria, unde a scos mulți draci și i-a vindecat pe bolnavi. El a făcut aceasta deși nu era unul din cei doisprezece.” Amin. El nu era un apostol, ci era diacon. Amin! Nici Pavel nu a făcut parte din cei doisprezece care au fost în camera de sus, dar cu toate acestea a avut darul vindecării. Mai mult, treizeci de ani mai târziu, el era în Corint ordinând darul vindecării în Trup.

Cunoștința pe care o primiți din cărțile voastre nu vă ajută la nimic, de aceea ar trebui să le aruncați la gunoi și să vă întoarceți la cunoștința care ne spune că „*El este Același ieri, azi și în veci.*” Da, domnule. Duhul Sfânt nu a fost dat numai pentru cei doisprezece apostoli, ci este pentru toți. Când primiți acest fel de credință, când credința voastră întărește fiecare bucățică din Biblie cu „Amin”, puteți adăuga aceasta la credința voastră.

A patra treaptă este înfrânarea. Adăugați la credință, înfrânarea. Deci mai întâi trebuie să aveți credință, iar la credința aceasta trebuie să adăugați fapta care rezultă din credința adevărată. La faptă adăugați cunoștința, apoi urmează înfrânarea.

Înfrânarea nu înseamnă să încetezi să bei alcool. Nu, nu! Înfrânarea nu înseamnă o cură de dezalcoolizare. În nici un caz. Aceasta este înfrânarea Biblică, înfrânarea Duhului Sfânt. Este o înfrânare care luptă împotriva poftei firii, dar noi vorbim despre înfrânarea prin Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă să-ți înfrânezi limba, să nu fii un clevetitor; să-ți controlezi temperamentul, să nu te mânie de fiecare dată când cineva vorbește împotriva ta. O, Doamne, mulți dintre noi urmează să cadă înaintea ca noi să începem! Este adevărat? Atunci ne mai mirăm de ce Dumnezeu nu face și în mijlocul nostru aceleași lucrări pe care le-a făcut odinioară? Adăugați la cunoștință, înfrânarea! Înfrânarea răspunde cu bunătate când ți se vorbește cu răutate (cu ură).

Când cineva vă spune: „Voi sunteți o grămadă de fanatici religioși!”, nu săriți în sus și nu amenințați cu pumnul, ci răspundeți cu dragoste dumnezeiască, cu înfrânare și răbdare. Nu așa doriți să fiți?

Dacă te supără cineva, nu te grăbi să i-o întorci, ci lasă ca El să fie Exemplul tău. Când Diavolul l-a zis: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, transformă aceste pietre în pâini.*” (Matei 4.3). Domnul Isus ar fi putut să facă lucrul acela, și să arate că El era Dumnezeu, dar posedea înfrânarea. Apoi, când l-au numit Beelzebul, El a zis: *Eu vă iert pentru aceasta.* Este adevărat? Ei l-au scuipat în față, l-au lovit și l-au smuls barba, iar când l-au crucificat, l-au zis: „*Coboară-Te de pe cruce și Te vom crede!*”,

dar El a spus: „*Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.*” El posedă Darul; El era Darul și cunoștea toate lucrurile pentru că „*în El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii.*” (Coloseni 2.9). Ei L-au văzut făcând minuni, pentru că El le spunea oamenilor ce era greșit cu ei, așa cum se întâmplă și aici, dar cu toate acestea L-au legat la ochi cu o zdreanță, L-au bătut cu trestia peste cap și l-au zis: „*Prorocește-ne cine Te-a lovit și Te vom crede.*” Dar El avea înfrânarea.

Dacă ați primit această înfrânare, adăugați-o la credința voastră. Dar dacă încă explodați, vorbiți nechibzuit, vă certați, fierbeți și sunteți agitați... voi nu puteți adăuga aceasta la credința voastră pentru că nu se poate lipi. Nu ați putea lipi o bucată de cauciuc pe o bucată de fier. Nu! Nu va merge. Este nevoie de ceva la fel de flexibil ca și cauciucul.

Când credința voastră, când înfrânarea voastră devine înfrânarea Duhului Sfânt pe care a avut-o El, aceasta se va uni cu El și voi sunteți adăugat la Trupul Lui. Când virtutea voastră este ca virtutea Lui, aceasta se va adăuga la credință. Când cunoștința voastră este ca și cunoștința Lui: „*Eu vin să fac voia Tată, o, Dumnezeule!*” El a biruit orice diavol prin Cuvântul Tatălui. „*Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui nu va trece.*” (Matei 24.35). Vedeți, când voi aveți acel fel de cunoștință, ea se va vulcaniza cu credința voastră. Când aveți felul corect de înfrânare, cum o avea El, aceasta se va vulcaniza.

Dar dacă aveți numai o credință omenească, o credință tradițională sau o înfrânare fățarnică, veți spune: „Oh, ar trebui să-l pleznesc, sau mai bine nu, pentru că ar putea să-mi dea numele la ziar!” Nu acesta este felul de înfrânare despre care vorbește El. Să nu încercați să adăugați aceasta pentru că nu va merge. Dar când puteți să-l iertați pe fiecare om cu dulceața din inima voastră și aveți pace, păstrați aceasta pentru că o puteți adăuga la credința voastră, se va vulcaniza.

Iuh! Nu-i de mirare că biserica este așa de mică. Nu-i de mirare. Când eu spun: „Biblia învață: „*Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos!*”, trinitarianul strict nu crede aceasta și spune: „Antihristul acela bătrân este cu „Numele lui Isus”, este cu „Numai Isus”. Ai grijă, băiete, pentru că eu nu

văd nicăieri înfrânarea ta! De ce nu vii să spui: „Frate Branham, haide să cugetăm împreună la aceasta. Mi-ar plăcea să aud aceasta explicată.”? Vino jos și ascultă pentru că atunci vei primi înțelegere, dar când te pripești, vrei să sari în sus la fiecare concluzie. Nu aceasta este înfrânarea. Vedeți? Tu nu ai înfrânarea Bibliei când mai faci aceasta. Dar când ai adevărata înfrânare, poți s-o adaugi la credința ta.

Apoi puteți merge mai departe și să adăugați la credința voastră și răbdarea. Biblia spune că *„dacă aveți credință, ea lucrează răbdare”*. Aceasta este următoarea care urmează să fie adăugată la această statură. Voi știți că Dumnezeu folosește numai material real în zidirea Sa. Vedeți cât de mici suntem noi, fraților? Vedeți unde suntem noi? Noi avem bucurii, strigăte și alte lucruri, pentru că avem credință, dar când ajungem la aceste lucruri, Dumnezeu nu ne poate zidi în statura aceea. El nu o poate face deloc. Avem toate celelalte lucruri, și totuși cădem și alunecăm. Dacă nu adăugăm răbdarea, vom aluneca tot timpul.

Răbdarea pentru ce? Ce fel de răbdare? Mai întâi trebuie să aveți răbdare cu Dumnezeu. Dacă aveți o credință adevărată, veți avea și o răbdare adevărată, pentru că credința lucrează răbdare. Când Dumnezeu spune ceva, voi Îl credeți. Aceasta-i tot. Înseamnă că aveți răbdare. Dar dacă ziceți: „Aseară L-am rugat să mă vindece, dar astăzi sunt mai bolnav.” O, Doamne, ce puțină răbdare! Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, dar deși au trecut douăzeci și cinci de ani și nu se vedea nici un semn de împlinire, el a continuat să creadă. El a fost răbdător cu Dumnezeu. Puneți-L întotdeauna înaintea voastră. Lăsați-L să fie următorul lucru de trecut. Voi nu puteți trece peste El, de aceea țineți-L înaintea voastră. El a spus așa și așa trebuie să se întâmple. Țineți-L înaintea voastră. Așa este corect.

Și Noe a avut răbdare. El a avut o răbdare evlavioasă reală. Dumnezeu i-a spus: „Eu voi distruge lumea aceasta prin apă”, iar Noe a predicat aceasta timp de o sută douăzeci de ani. El a avut multă răbdare pentru că nici măcar rouă nu a căzut din cer. Nu a fost nimic. Era la fel de mult praf ca întotdeauna în cei o sută douăzeci de ani, dar el a fost răbdător.

Dumnezeu încearcă răbdarea voastră. Acesta-i adevărul. Dumnezeu vă încearcă. După ce i-a vorbit lui Noe, într-o zi El i-a zis: „Noe, vreau să intri în corabie. Eu voi trimite animalele acolo înăuntru și vreau ca tu să urci sus la etaj, ca să poți privi afară pe fereastra de sus. Eu vreau să intri acolo și să le spui acestor oameni: „Mâine urmează să aibă loc ceea ce am predicat timp de o sută douăzeci de ani.” În ordine, du-te acolo sus și spune-le.”

Care era primul semn? Intrarea lui Noe în corabie. Nu era nici urmă de ploaie, dar Noe s-a pregătit, și-a îmbrăcat pelerina și fiecare lucru, ca să poată privi din când în când afară. În ziua următoare, el ar fi putut să-i spună familiei, nurorilor lui și celorlalți: „Oh, Doamne, mâine veți vedea ceva ce nu ați văzut niciodată, deoarece tot cerul are să fie negru, și vor fi tunete și fulgere. Marea Sabie a lui Dumnezeu are să spintece cerurile, pentru că El va judeca grămada aceasta de păcătoși care ne-au respins în acești o sută douăzeci de ani. Doar priviți și vedeți.” Vedeți, unii din credincioșii căldicei zăboveau în jur pentru că ei nu vin niciodată înăuntru; voi știți, pentru că încă îi avem printre noi.

Astfel, ei au venit sus și au zis: „Poate că bătrânul a avut dreptate, așa că vom merge sus și vom aștepta câteva zile sau câteva ceasuri dimineața și vom vedea.” În ziua următoare, în loc de nori negri, iată că a venit soarele întocmai ca întotdeauna, iar Noe a privit afară și a zis: „Hei, acolo nu sunt nori!”

Un om a venit sus și a zis: „Ah, știam că tu erai unul din ei! Văd că zăbovești în jurul corabiei!”

„Păi, scuzați-mă, domnule, ha, ha; eu doar...” Voi știți, doar entuziasmați... Ha, ha, ha!”

Dar Noe a avut răbdare. El a zis: „Dacă nu a venit astăzi, va fi aici mâine.” Așa este corect. De ce? Pentru că așa a spus Dumnezeu.

„Când ți-a spus El aceasta, Noe?”

„În urmă cu o sută douăzeci de ani. Și am venit până aici așteptând aceasta.”
Vedeți, noi aflăm că Dumnezeu a venit până aici așteptând după Biserică, dar Ea va fi acolo, nu vă îngrijorați. El a promis-o și a așteptat în tot acest timp pentru o înviere, iar acolo va fi una, nu vă îngrijorați. Dumnezeu a promis-o, așa că așteptați răbdători. Poate veți adormi; poate veți trage un pui de somn înainte de a se întâmpla, dar vă veți trezi în timpul acela, pentru că așa a promis El. Ceea ce numim „ațipirea morții” sau „moarte” este doar o scurtă ațipire sau adormire în Hristos, pentru că în Hristos nu există moarte. Viața și moartea nu pot exista împreună. Noi vom ațipi, dar este o ațipire din care nu putem fi chemați de prietenii noștri, ci doar El este Acela care o poate face. Iov a spus: „*El mă va chema, iar eu Îi voi răspunde.*” El este deja adormit de patru mii de ani, dar nu vă îngrijorați, el se va trezi. Iov încă așteaptă.

Noe aștepta, dar și a patra zi a trecut fără ploaie. „Este în ordine, aceasta urmează să se întâmple.” Eu pot s-o aud pe doamna Noe zicând: „Ești sigur, dragul meu?”

„Nu vorbi așa!” El avea răbdare pentru că avea credință. Da, domnule. El avea putere, avea cunoștința că Dumnezeu era drept. El avea înfrânare. Nu și-a pierdut cumpătul și nu a zis: „Nu știu ce să mai cred. Am pierdut tot respectul celor din jur.” Nu, nu! „La oameni nu le mai pasă de mine, așa că voi merge afară și voi începe din nou.” Nu, nu. El a avut răbdare că Dumnezeu o va face pentru că a promis aceasta. Dumnezeu o va face pentru că așa a spus.

Eu pot să-l văd pe fiul lui cum a venit și a zis: „Tati, știi... (trecându-și mâna prin părul lui lung și cărunt, pentru că era în vârstă de sute de ani), Eu știu că ești un patriarh bătrân și te iubesc, tăticule, dar nu este posibil să te fi înșelat puțin?”

„Oh, nu, nu!”

„Ești sigur?”

„Da, pentru că așa a spus Dumnezeu.”

„Bine, tată, dar avem deja șase zile de când stăm în corabia aceasta veche și uscată, izolată cu smoală și pe dinăuntru și pe dinafară. Noi am lucrat toți anii aceștia numai la ea, în timp ce tu ai stat acolo afară, ai încărunțit și ai chelit, predicând despre potop. Acum, stai aici și încerci să spui ceva în timp ce oamenii ne batjocoresc și aruncă cu roșii stricate în corabie. Ce-i de făcut acum?”

„Ai răbdare, fiule.”

„Ești sigur, tată?”

„Da, va ploua.”

Vine și nora bătrânului Noe și-i spune:

„Tată, tu știi că eu...”

„Va ploua.”

„Dar noi așteptăm de atâția ani... Ne-am pregătit, iar tu ne-ai spus că urma să plouă cu o săptămână în urmă. Dar iată-ne aici, umblând înăuntru, cu ușile închise toate, iar soarele strălucește afară la fel de tare ca înainte.”

„Va ploua.”

„De unde știi aceasta?”

„Așa a spus Dumnezeu.”

Când ajungeți la această răbdare, adăugați-o, dar dacă nu o aveți în felul acesta, să nu încercați s-o adăugați la credința voastră. Aceasta nu va merge. Aceasta nu va lucra la vindecare, nu va lucra la nimic altceva. Vedeți? Ea trebuie să se îmbine înăuntru cu materialul pe care va fi vulcanizată. Acesta este adevărul. Voi trebuie s-o adăugați. Trebuie să aveți răbdare cu promisiunea lui Dumnezeu. Da, domnule. Noe a crezut aceasta și a avut răbdare cu Dumnezeu timp de o sută douăzeci de ani. Da, domnule.

Și Moise a avut răbdare cu Dumnezeu. Da, domnule.

„Moise, Eu am auzit strigătul poporului Meu și am văzut necazul lui. Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate pe poporul Meu din Egipt...” Între Moise și Dumnezeu s-au lămurit repede lucrurile, iar Dumnezeu i-a arătat slava Sa. Și Moise a zis: „Voi merge!” Când a văzut slava lui Dumnezeu, Moise a avut credință.

Domnul l-a întrebat: „Ce ai în mâna ta, Moise?” „Un toiag”, a răspuns el. Și Dumnezeu i-a zis: „Aruncă-l jos!” Și toiagul s-a transformat într-un șarpe, iar Moise s-a speriat și a fugit de el, dar Domnul i-a zis: „Ridică-l, Moise! Dacă Eu sunt în stare să-l transform într-un șarpe, pot să-l transform și înapoi.” Amin! Dacă Dumnezeu a putut să ne dea viață naturală, înseamnă că ne poate da și Viață duhovnicească; dacă El mi-a dat prima naștere, înseamnă că poate să-mi dea și a doua Naștere. Amin! Dumnezeu îmi poate vindeca trupul prin vindecarea divină și îl poate învia din nou, spre slava Lui, în zilele din urmă!

„Aruncă toiagul acesta jos și el se va transforma într-un șarpe, dar nu uita că Eu pot să-l transform înapoi în toiag.”

„Acum prinde-l de coadă și ridică-l!” Moise s-a aplecat și l-a apucat, iar când a făcut aceasta, iată că era un toiag. El a început să adauge cunoștința aici.

„Ce s-a întâmplat cu mâna ta, Moise?”

„Nimic.”

„Bag-o în sân... În ordine, ce zici de ea acum?” – albă ca lepra.

„O, Doamne, mâna mea...”

„Bag-o din nou în sân, Moise!” Oh, când a scos-o era la fel de curată ca înainte. El a început să le adauge în felul acesta. Da, domnule.

El a ajuns acolo jos și a avut loc prima confruntare. A mers în fața lui Faraon și a spus: *„Domnul Dumnezeu a spus: „Lasă poporul Meu să plece!”* Faraon, vreau să știi că am venit aici ca reprezentant al lui Dumnezeu și trebuie să mi te supui!”

Faraon a zis: „Să mă supun? Tu știi cine sunt eu? Eu sunt Faraon și vrei să mă supun ție, un sclav?”

„Te vei supune sau vei pieri! Tu nu poți face ce vrei.” De ce? Moise știa despre ce vorbea pentru că avea o însărcinare. El a fost acolo jos și a vorbit cu Dumnezeu. El avea credință, știa unde stă.

„Îmi ceri să mă supun ție? Ieși afară de aici!”

„Voi pleca, dar mai întâi îți voi arăta ceva.” Spunând aceasta, a aruncat toiagul jos, iar acesta s-a transformat într-un șarpe.

„Oh!” a zis Faraon. „Aceasta este o scamatorie ieftină de magician! Veniți aici, lane și lambre și aruncați-vă toiegele jos!” Ei le-au aruncat jos, și ele s-au transformat în șerpi.

„Tu vii la mine, un egiptean, un Faraon al Egiptului, cu aceste trucuri ieftine de magician?”

Vii cu unele din păcălelile tale, știi tu, cu citirea gândurilor (Voi știți ce vreau să spun. Sper că citiți printre rânduri), cu telepatie mintală sau ceva.

„Vii aici jos cu așa ceva? Păi, și noi putem face ceea ce faci tu.” Ce a făcut Moise? El nu a spus: „Oh, domnule Faraon, îmi pare rău, domnule! Voi fi sclavul tău!” Nu, domnule! El a stat liniștit! Amin! A stat chiar acolo! Dumnezeu a zis ceva, așa că în inima lui nu a fost nici o îndoială. „Stai liniștit, pentru că Eu voi fi cu tine!”

Când tu ai făcut exact ceea ce a spus El să faci, stai liniștit chiar dacă se pare că aceasta a mers greșit. Fii răbdător.

Moise a zis: „Știi, când am fost pus pe temelia aceea, acolo s-a pus răbdarea, așa că voi sta și voi aștepta să văd ce va face Dumnezeu.”

Acolo erau șerpii vechi, târându-se în jur, suflând și sâsâind unul la altul, dar voi știți că primul lucru a fost că șarpele lui Moise a mers: „Hap, hap, hap!, și i-a înghițit pe toți ceilalți. El avea răbdare. „...cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei se vor înălța cu aripi ca vulturii. Ei vor alerga și nu vor obosi, vor umbla și nu vor slăbi...” (Isaia 40.31). Așa este corect. Aveți răbdare și așteptați-L pe Domnul! Da, domnule! Israelul urma să fie scos afară. Marea confruntare a venit,

dar Moise a așteptat răbdător. Apoi a ajuns în pustie. Aceasta era o călătorie de numai trei sau patru zile pentru că aveau de parcurs numai patruzeci de mile de unde a traversat el, și de unde au traversat ei din nou, dar a trebuit să aștepte patruzeci de ani în pustie. A avut răbdare, acesta-i adevărul. El a așteptat patruzeci de ani. Oh, da, domnilor.

Și noi ar trebui să avem răbdare unul cu altul, dar uneori suntem atât de nerăbdători! Noi ne gândim că trebuie să fim ca Moise, pentru că Moise a avut răbdare cu poporul. Aceasta este ceea ce a făcut ca ei să nu treacă dincolo. Vedeți, dacă încercați să faceți ceva, așa cum am încercat eu să aduc acest Mesaj la Tabernacol, ca să văd cum fiecare mădular devine așa, este foarte greu s-o faci. De treizeci și trei de ani, eu am încercat să am răbdare. Am răbdare. Femeile își scurtează părul în continuare, dar eu am răbdare și aștept. Trebuie s-o fac. Dacă nu ai răbdare, nu încerca să zidești pe aceasta aici jos. Ai răbdare!

Odată, grămada aceea de oameni răzvrățiți, au avut atâta nerăbdare încât l-au determinat pe Moise să facă ceva ce era greșit. Totuși, când s-a ajuns la o confruntare, Dumnezeu S-a scârbit de faptele lor și a zis: „*Separă-te, Moise! Eu voi omorî toată grămada aceea și voi începe din nou!*” Dar Moise s-a aruncat în spărtură și a zis: „Nu fă aceasta, Dumnezeule!” De ce? Pentru că el avea răbdare cu poporul care s-a răzvrătit împotriva lui. Mă întreb dacă am putea face și noi aceasta? Dacă nu puteți, nu încercați să zidiți pe aceasta, pentru că ea nu se schimbă. Acesta-i felul prin care prima este vulcanizată în aceasta, acesta-i felul în care ele trebuie să fie vulcanizate (lipite) împreună. Dacă nu este așa, voi nu veniți la statura de a fi o locuință a Dumnezeului celui viu, pentru că nu aveți răbdare; nu aveți răbdare unul cu altul.

Copiii evrei au avut răbdare. Sigur că au avut. Dumnezeu poruncise în Cuvântul Său: „*Să nu vă închinați înaintea vreunui chip!*”, iar ei au avut răbdare și au zis: „Noi nu ne vom închina înaintea chipului ridicat de tine, împărate, pentru că Dumnezeul nostru este în stare să ne scape.”

Noi avem răbdare știind că Dumnezeu îl va învia din nou în zilele din urmă. La

urma urmei, viața aceasta nu înseamnă prea mult. Dumnezeu îl va învia din nou în zilele din urmă, iar când se ajunge la închinarea la un chip, noi nu o vom face.

„Noi îi vom da cezarului ce este al cezarului, dar când se ajunge ca cezarul să se amestece cu Dumnezeu, Dumnezeu este Primul. Dumnezeu a zis: „Să nu vă închinați la chipul acela, și eu nu o voi face. Dumnezeul nostru este în stare să ne scape, și chiar dacă El nu ne scapă, eu nu mă voi închina la chip.” Atunci el a zis: „În ordine, acolo este cuptorul.”

„Păi”, au zis ei, „presupunem că deseară va ploua tare și-l va stinge!” Dar nu a făcut-o. Ei aveau încă răbdare.

În dimineața următoare, ei au fost aduși în fața tronului de judecată pe care stătea Nebucadnețar, și el le-a zis:

„Ei băieți, sunteți dispuși să mă recunoașteți ca împăratul vostru?”

„Sigur că da, să ne trăiești veșnic, împărate!”

„Atunci închinați-vă înaintea chipului ridicat de mine!”

„O, nu, așa ceva nu putem face!” au răspuns ei.

„Atunci va trebui să vă arunc în cuptor. Voi sunteți bărbați înțelepți și cuminți și ați fost de mare ajutor acestei țări, ați fost o binecuvântare pentru noi. Nu puteți înțelege că nici eu nu vreau să ardeți în cuptorul acela, însă am semnat un decret și trebuie să-l respect? Eu nu vreau să vă arunc acolo. Oamenilor, ce-i cu voi?”

„Noi știm că totul sună foarte frumos, iar Dumnezeu nostru poate să ne scape, dar oricum...” Ei aveau răbdare. Astfel, au început să pășească sus pe rampă, uitându-se unul la altul: „Este în ordine. Noi avem răbdare.” Au făcut un pas, dar Dumnezeu nu era acolo; doi pași, și El tot n-a apărut. Trei pași... patru pași... cinci pași, și totuși El nu era acolo. Și ei au pășit jos, drept în cuptorul aprins. Aveau răbdare; dar El nu era acolo. Vedeți, căldura focului era suficientă să le ardă legăturile de la mâini și picioare, iar când au atins fundul gropii, El a fost acolo. Ei au avut răbdare.

La fel s-a întâmplat și cu Daniel. El a avut răbdare și n-a cedat. Nu, domnule. Ce făcea el? Deschidea ferestrele și se ruga pentru că aceasta era o poruncă a lui Dumnezeu. El îl aștepta răbdător pe Domnul, pentru că știa că Dumnezeu este în stare să-și țină Cuvântul. Ei l-au aruncat în groapa cu lei, zicând: „Acum vei fi mâncat de lei!”, dar Daniel a răspuns: „Nici o problemă!” El avea răbdare. De ce? „Eu l-am așteptat neîncetat pe Domnul și chiar dacă va trebui să-l aștept încă câteva mii de ani, știu că în zilele din urmă voi învia din nou, așa că am răbdare, îl aștept.”

Pavel avea răbdare. Sigur că avea. Priviți ce avea Pavel de făcut. Noi vorbim despre răbdare. Cum este cu poporul Cincizecimii? Ei au primit o însărcinare: *„Așteptați până când sunteți înzestrați cu putere.”*

„Până când?”

Nu se pune întrebarea până când să aștepte, pentru că primiseră răspunsul. *„Așteptați până când...”* Ei s-au dus acolo sus și au zis: „În ordine, băieți, poate că de acum în cincisprezece minute Duhul Sfânt va fi peste noi și vom avea slujba noastră.” Dar au trecut cincisprezece minute și nimic. A trecut o zi și nimic. Două zile, trei, patru, cinci, șase, șapte zile. Unii dintre ei ar fi putut să zică: „Hei, nu credeți că-l avem deja?”

„Nu, nu, nu, nu.”

„Mai bine haideți afară, băieți.”

Diavolul a zis: „Voi știți că aveți deja ceea ce doriți. Mergeți înainte și începeți slujba voastră.”

„Nu, nu, noi nu Îl avem încă pentru că El a zis: „Acolo va veni un... (ce va avea loc în zilele din urmă). „*Cu buze bâlbâitoare și alte limbi, Eu îi voi vorbi acestui popor, și aceasta este odihna de care am vorbit Eu.*” (Isaia 28.19). El a zis, aceasta este ea. Voi Îl veți primi și veți ști când vine. „Noi vom ști când vine El. Noi Îl vom cunoaște, este promis de Tatăl.” Ei au așteptat nouă zile, iar în a zecea zi, acum voi sunteți acolo. Ei au avut răbdare să aștepte.

Acum, dacă voi aveți acel fel de răbdare după ce Dumnezeu vă dă o promisiune și o vedeți în Biblie - „Ea este a mea”, așteptați-o! Și dacă aveți acel fel de răbdare, adăugați-o la credința voastră. Vedeți cât de sus ajungeți acum? Acum voi ajungeți sus de tot. În ordine. Arătătorul ceasului merge, de asemenea, mult în jur. În ordine. Adăugați aceasta la credința voastră, punându-L întotdeauna pe El înaintea voastră și amintiți-vă că El era Cel care a făcut promisiunea. Nu eu am făcut promisiunea, nici păstorul vostru, nici fratele nostru Neville, niciun alt predicator; nu a fost un preot sau papă; nu a fost niciun om de pe pământ, ci Dumnezeu este Cel care a făcut promisiunea și El este în stare să facă tot ce a promis.

În ordine. Dacă voi aveți acel fel de credință și știți că Dumnezeu a promis aceasta... și spuneți: „Frate Branham, eu sunt bolnav și am nevoie să fiu vindecat; mă simt îngrozitor de rău”, acceptați-o! Aceasta este un dar care v-a fost dat vouă. Da, domnule, dacă poți să crezi. „Păi, eu cred”, ziceți voi. Atunci uită că ești bolnav! Aceasta-i tot. Totul a trecut. Tu ai răbdare.

Dacă nu aveți răbdare, dărâmați-o repede pentru că altfel se va dărâma toată zidirea. Un singur lucru greșit va dărâma totul. Voi trebuie să aveți răbdare. Dacă nu o aveți, nu adăugați aceasta pentru că va strica totul. Dacă nu aveți răbdare, dacă nu aveți virtutea s-o adăugați la credința voastră (deși spuneți că o aveți),

dacă nu aveți credință, dar încercați să puneți fapte pe ea, aceasta vă va dărâma zidirea jos.

La fel se va întâmpla dacă nu aveți credință și vreți să trăiți doar prin fapte: nu va ieși nimic. Atunci veți zice: „Stai puțin! Este posibil ca totul să fie greșit; poate Dumnezeu nu este Dumnezeu.” Vedeți, atunci veți rupe lucrarea drept în două, dar dacă aveți credința adevărată, uniți-o cu faptele vrednice de credință, cu cunoștința adevărată, cu înfrânarea adevărată și cu răbdarea adevărată. Atunci vă mișcați drept în sus pe linie.

A șasea treaptă este evlavia. Oh, Doamne, este adăugată evlavia. Ce înseamnă cuvântul evlavie? Eu am căutat în patru sau cinci dicționare, dar nu am putut găsi ce înseamnă. În final, m-am dus la fratele Jefferies și am căutat împreună într-un Lexicon. „A fi evlavios” înseamnă fi ca Dumnezeu”. După ce ați primit credință, faptă, cunoștință, înfrânare și răbdare, urmează a șasea treaptă: evlavia, să fiți ca Dumnezeu.

Voi ziceți: „Eu nu pot face aceasta, frate Branham.” Oh, ba da, puteți. Lăsați-mă să vă citesc câteva Scripturi și veți vedea. Matei 5.48. Vom lua versetul acesta să vedem cum sună. Matei 5.48 și vom vedea dacă trebuie să fiți ca Dumnezeu.

Voi știți că Biblia spune: „...*Sunteți dumnezei.*” (Ioan 10.34). Aceste cuvinte au fost spuse de Isus. De ce? Pentru că toate lucrurile care sunt în Dumnezeu, sunt în voi.

Matei 5.48: „*Voi fiți...*” (Isus a spus aceasta vorbind fericirile). „*Voi fiți dar desăvârșiți.*” Ce este aceasta? „*desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru din cer este desăvârșit.*” Înainte ca să trebuiască să faceți aceasta, voi ați ajuns sus de tot. Mai întâi trebuie să fie adăugate celelalte lucruri, apoi ne urcăm aici sus, pentru că El v-a cerut să fiți desăvârșiți – evlavioși – fii și fiice de Dumnezeu. Acesta este adevărul. Câte lucruri aș mai putea spune în linia aceasta.

Să ne întoarcem în Efeseni și să vedem ce ni se spune despre acest lucru, despre cum trebuie să facem. Efeseni 4.11-12: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci (amintiți-vă tema de aseară: să nu încercați să luați slujba celuilalt); pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.

pentru desăvârșirea lui Dumnezeu.” (Se citește aceasta așa? Desăvârșirea cui? A sfinților. Cine sunt sfinții? Cei sfinți). Cei care au început de aici de jos.

„...pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire (slujba lui Isus Hristos), pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, până la starea de om desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Desăvârșit; necesită evlavie. Voi trebuie să adăugați la credința voastră, evlavia. Vedeți, voi începeți de jos, cu fapta, apoi mergeți la cunoștință, apoi mergeți la înfrânare, la răbdare, iar acum sunteți la evlavie. Oh, Doamne, timpul nostru se duce, dar voi știți ce înseamnă evlavie. Voi cântați cântarea:

Să fiu ca Isus, să fiu ca Isus,

Pe pământ doresc să fiu ca El.

În toată călătoria vieții

De la pământ spre Glorie

Eu cer numai să fiu ca El.

Aceasta-i evlavie. Când El a fost lovit peste un obraz, l-a întors și pe celălalt; când l s-a vorbit urât, El nu a răbufnit înapoi. Vedeți, evlavie? Căutând întotdeauna un singur lucru: „*Eu întotdeauna fac ceea ce Îi place Tatălui.*” Da, domnule. Întotdeauna; aceasta este evlavie.

Vedeți, după ce ați venit de aici (credință), până aici (faptă), până aici (cunoștință), până aici (înfrânare), până aici (răbdare); veniți în statura plinătății (evlavie), a unui fiu de Dumnezeu. Dar voi trebuie să aveți aceasta, plus toate acestea, dar nici măcar nu puteți începe până când nu obțineți aceasta.

Amintiți-vă de pasărea neagră cu pene de păun. Să nu o uitați. Să nu încercați să adăugați aceasta până când nu sunteți născuți din nou, deoarece nu va merge. Voi nu puteți s-o faceți să meargă, pentru că va ajunge la aceasta sau la aceasta de aici, dar undeva se va prăbuși. Dar când ajungeți aici jos la porumbelul veritabil născut din nou, nu trebuie să adăugați nimic pentru că totul vine de la sine; vine înainte în sus.

Nu demult, cineva m-a întrebat: „Cum poți să crezi așa cum crezi și totuși să mergi la Adunările lui Dumnezeu, la unitarieni și la toți ceilalți? Bunătatea frățească – nădăjduind că într-o zi... ai răbdare cu el, înfrânare îndurând cu el, cunoștința să înțelegi ce crede el, având credința că Dumnezeu îl va aduce într-o zi înăuntru. Bunătatea creștină este a șaptea treaptă. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte. Șapte lucruri.

Următorul lucru pe care-l adăugați este Dragostea, care este iubirea. Aceasta este Piatra din vârf. Într-una din aceste zile în biserică... Ceea ce urmează să spun acum (vreau să se știe acest lucru pe bandă), nu este o învățătură, ci doar vreau să vă arăt acest lucru, cu ajutorul lui Dumnezeu. Vreau să știți că într-adevăr prima Biblie pe care a scris-o Dumnezeu vreodată a fost Zodiacele în ceruri. Acesta începe cu Fecioara și se termină cu Leul.

Când voi ajunge la a șasea și a șaptea Pecete, veți afla că atunci când a fost

deschisă Pecetea cealaltă, semnul Zodiacului din acel loc era cancerul, peștele încrucișat. Acea este zodia cancerului, timpul în care trăim noi acum. Descoperită. Și următorul lucru pe care l-a descoperit Pecetea este Leul Leo, a doua venire a lui Hristos. Prima dată a venit la Fecioară, iar acum urmează să vină Leul Leo. Nu știu dacă vom avea timp să vă arăt în dimineața aceasta, dar aceste trepte se găsesc exact în Piramide, a doua Biblie pe care a scris-o Dumnezeu. Enoh le-a scris și le-a pus într-o piramidă. A treia (Biblia este întotdeauna desăvârșită în trei), El S-a făcut pe Sine Cuvântul Lui. Cred că mulți dintre soldați și voi care ați fost în Egipt, știți că Piramida nu are vârf; nu l-a avut niciodată. Piatra de încheiere a fost nesocotită.

Dacă aveți o bancnotă de un dolar în buzunar și vă uitați la ea, veți vedea că în partea dreaptă are un vultur cu steagul american. Acolo scrie: „Pecetea Statelor Unite.” Pe partea cealaltă vedem o piramidă cu o piatră mare de încheiere în care se observă ochiul unui om; pe partea aceasta scrie: „Marea Pecete.” Păi, dacă aceasta este o națiune mare, de ce nu ar fi această mare Pecete propriile Peceți ale ei, ale națiunii? Dumnezeu le face să mărturisească oriunde merg ele.

Într-o zi am vorbit cu un medic, iar el mi-a expus părerea lui cu privire la vindecarea divină. Vorbeam pe stradă, și el mi-a zis:

„Domnule Branham tu numai îi încurci pe oameni, deoarece nu există vindecare decât prin medicină.” Din întâmplare m-am întors și am văzut că pe mașina lui era semnul acela, un șarpe încolăcit pe stâlp, așa că i-am spus: „Atunci ar trebui să iei jos semnul acela de pe mașină, deoarece propriul tău semn mărturisește că Dumnezeu este Vindecătorul.” Un doctor adevărat crede aceasta.

Voi știți că Moise a ridicat șarpele de aramă pe un băț și a spus: „*Eu sunt Domnul care vă vindecă toate bolile tale*”, și ei au privit la șarpele acela pentru vindecarea divină. Deși mulți doctori sunt împotriva vindecării divine, propriul lor semn mărturisește împotriva lor. Națiunea noastră spune că astăzi nu mai există aceste lucruri și batjocoresc lucrarea lui Dumnezeu, dar chiar moneda lor mărturisește că Pecetea întregului Univers este Dumnezeu. Vedeți ochiul acela stând acolo sus, privind de deasupra pe acea bancnotă de un dolar? Acela este marele Sigiliu.

Aceasta nu a fost pusă niciodată pe vârful Piramidei. Ei nu au putut înțelege. De ce? Pentru că Piatra de încheiere a fost respinsă, Capul, Hristos. Dar Acesta va veni într-o zi.

Dacă zidiți acest Monument, această statuie, ea începe cu temelia care este credința, fapta, cunoștința, înfrânarea (cumpătarea), răbdarea, evlavia, bunătatea frățească. Ce face aceasta? Ei așteaptă Piatra din capul unghiului care este Dragostea, pentru că Dumnezeu este Dragoste; El controlează și este Tăria tuturor acestor lucruri. Da, domnule. Chiar aici. chiar aici. Vedeți, eu v-am amintit toate aceste virtuți, dar acum se apropie de noi susurul Său blând. Ce este Acesta? Duhul Sfânt care coboară în mijlocul nostru; Duhul lui Hristos care sudează această lucrare împreună. Ce zidește El? O Biserică desăvârșită pe care se va așeza Capul, Piatra de încheiere. Ce a făcut Aceasta din nou? Ea S-a manifestat prin șapte epoci ale Bisericii și prin șapte mesageri ai Bisericii.

Unde au fost puse bazele primei Biserici și prin cine a fost întemeiată? Prin apostolul Pavel, steaua (trimisul) epocii Bisericii din Efes. A doua epocă a fost aceea a Bisericii din Smirna, căreia i-a fost rânduită fapta cu putere. Trimisul ei a fost Irineu, un bărbat care a ținut sus Evanghelia lui Pavel.

A urmat Pergam, al cărei înger a fost Martin, un om trimis de Dumnezeu; apărător îndârjit al Cuvântului scris. Deci Pavel, Irineu, Martin. Trimisul Domnului pentru cea de-a patra epocă a Bisericii, Tiatira, a fost Columba. Aceasta este perioada epocilor întunecoase, timpul când a început inchiziția. A urmat Sardes, trimisul acestei epoci fiind Martin Luther. Aleluia! Ce a urmat? După Sardes cu neprihănirea, a urmat Filadelfia, trimisul acestei epoci fiind Wesley, care predica sfințirea. Luther spunea: *„Neprihănirea se primește prin credință”*, Wesley învăța sfințirea, în epoca Laodicea a venit înăuntru bunătatea frățească, și noi credem că marele Mesaj al celei de-a doua apariții a lui Ilie, în zilele din urmă, va cutreiera pământul.

Iată-vă! Șapte epoci ale Bisericii, șapte trepte. Dumnezeu zidind Biserica Sa este ca o Persoană într-un individ, în El Însuși. Slava, puterea lui Dumnezeu venind jos prin acesta, sudându-se împreună. De aceea, poporul penticostal i-a lăsat afară pe

luterani, i-a lăsat afară pe Wesleyeni și pe ceilalți, fiindcă nu știau despre ce vorbesc ei. Vedeți, ei au trăit în partea din afară a Templului. De aceea, unii oameni pot veni așa sus, apoi cad jos. Dar există o categorie autentică din care continuă să se zidească această clădire. Veniți: „*Eu vă voi restitui, zice Domnul.*”

Vă amintiți predica despre Pomul Miresei? Ei l-au mâncat, dar El l-a curățat. El a luat ramurile denominaționale și le-a tăiat jos. Ei au ridicat o altă biserică, ramuri denominaționale, dar El le-a tăiat jos. Dar inima acelui Pom a continuat să crească. „*În timpul serii va fi Lumină.*” Aceasta-i când vine Hristos Duhul Sfânt. Isus vine jos și Se așază pe Sine Cap al Bisericii, iar atunci va învia această Biserică, Ea fiind propriul Lui Trup. Trupul este înăuntru și așa cum Dumnezeu Se așteaptă ca noi să creștem ca indivizi, El a adus Biserica Sa înăuntru ca să crească, astfel încât Biserica din toate epocile, formează o Biserică mare.

Vedeți, El nu a cerut niciodată de la acești bărbați același lucru pe care l-a cerut predecesorilor lor; nu a cerut ceea ce era deja înfăptuit, ci a mers mai departe și a crescut Biserica în același fel în care Își crește poporul. Apoi Petru vorbește aici despre șapte lucruri: Credința, fapta (vedeți, venind în sus), cunoștința, înfrânarea (cumpătarea), răbdarea, evlavia, dragostea și bunătatea frățească și apoi iubirea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Hristos vine peste noi în adevăratul botez al Duhului Sfânt în persoana Duhului Sfânt, iar când primiți toate aceste virtuți pecetluite în voi, Dumnezeu locuiește într-un Templu, numit Templul cel viu, locuința Dumnezeului celui viu.

Vedeți? Când un om posedă aceste însușiri, Duhul Sfânt vine peste el. Voi ați putea vorbi în limbi și ați putea imita orice dar pe care îl are Dumnezeu; ați putea face aceasta, dar până când aceste virtuți nu intră în voi, sunteți încă departe de adevărata temelie reală a credinței. Dar când aceste virtuți cresc înăuntru, și voi le adăugați la credința voastră, sunteți un Monument viu, sunteți oglindirea Lui vie și mișcătoare.

Voi știți că păgânii se închină la idoli (dumnezei închipuiți), iar în închipuirea lor cred că acei idoli imaginari le vor răspunde. Acest lucru îl face Biserica Catolică,

dar o asemenea practică este păgânism. Ei se închină la tot felul de sfinți și la alte lucruri, dar o fac deoarece cred că acest drum închipuit este cel adevărat. Este însă aceasta o oglindire a Dumnezeului celui viu? Nicidecum! Dar dacă noi nu ne închinăm într-o formă închipuită înaintea Dumnezeului celui viu, ci avem o credință vie, fapte vii, o cunoștință vie, o răbdare vie, o evlavie vie, o putere vie care vine prin Dumnezeul cel viu, El ne face oameni vii, o oglindire vie, statura lui Dumnezeu.

Ce face acest om viu? Aceleași lucruri pe care le-a făcut Isus. El umblă în același fel în care a umblat Isus și face aceleași lucruri pe care le-a făcut El, pentru că acesta nu este un lucru imaginar. Acolo este o realitate care o dovedește. Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeți cum aceste virtuți, aceste materiale de construcție sunt modelate înăuntru cu mesagerul Bisericii, cu epocile Bisericii?

Într-una din aceste zile, noi vom lua fiecare din aceste virtuți, le vom studia și vom arăta că aceasta o dovedește. Toate acestea merg împreună. Sigur. Vedeți? Oh, Doamne, cât este de minunat să vedem ce face aceasta! Aceasta este Casa în care locuiește Dumnezeu, nu o clădire cu clopot mare în vârf și cu un turn înalt, ci *„un trup pe care mi l-ai pregătit Tu.”* Un trup în care Dumnezeu poate locui, în care Dumnezeu poate umbla, în care poate vedea, în care poate vorbi, în care poate lucra. Amin! O unealtă vie a lui Dumnezeu. Dumnezeu umblând pe două picioare în tine. Glorie! *„Pașii celui neprihănit sunt rânduți de Dumnezeu.”* Dumnezeu umblând în voi: *„Căci voi sunteți epistole scrise și citite de toți oamenii.”* Și dacă Viața care era în Hristos este în voi, veți rodi Viața pe care a rodit-o Hristos.

Așa cum am spus întotdeauna, luați seva dintr-un piersic și dacă o puteți transfera „printr-o transfuzie” într-un pom măr, pomul acela va rodi piersici. Cu siguranță. Nu contează cum arată ramurile, pomul acela are în el seva de piersic sau orice altceva. Vedeți, ce se întâmplă dacă scoateți afară seva din măr și îi faceți „o transfuzie” cu sevă de piersic? El nu va mai rodi mere. Nu, domnule. Dacă viața piersicului vine în măr, mărul acela nu va mai rodi mere, ci va rodi piersici pentru că are în el viața piersicului.

Când ne luați pe noi, nu suntem decât un „curcubete sălbatic”, un nevrednic, nu există nimic bun la noi, pentru că toți eram morți în păcat și fărădelegi. Noi toți suntem în aceeași condiție dar ne putem proșterne, putem să ne predăm înaintea Lui, până când Dumnezeu ne face o Transfuzie – Numele lui Isus Hristos (pentru că sub cer nu există nici un alt Nume în care poate fi salvat omul) – și transferă Viața lui Hristos în noi, iar atunci avem același fel de credință pe care a avut-o Hristos. Și credința lui Hristos nu a fost bazată pe învățătura fariseilor și a saducheilor, nici pe spălarea oalelor lor, a ibricelor sau cratițelor lor, ci a fost bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Amin! Și Hristos era Cuvântul, Cuvântul făcut trup. Apoi, când noi putem fi transfuzionați de puterea Lui, murim față de propria noastră gândire, iar credința noastră devine o credință adevărată... Aleluia! Atunci Viața lui Hristos este transferată în noi, așa că devenim creaturi noi ale lui Dumnezeu, o locuință în care Duhul Sfânt poate să-Și trimită binecuvântările și să le reflecte jos pe acolo, pentru că noi suntem în Statura lui Hristos.

Isus a zis: *„Voi Mă condamnați pentru că am zis că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, dar nu este scris că voi sunteți dumnezei? Nu zice aceasta propria voastră Lege?”* Așa s-a întâmplat cu Moise, cu Ilie și cu ceilalți profeți care trăiau atât de aproape de Dumnezeu, încât El S-a transferat pe Sine drept în ei, și ei au vorbit, dar nu au vorbit ei, ci Dumnezeu. *„Nu vă îngrijorați ce veți spune, pentru că nu voi sunteți cei care vorbesc, ci Tatăl care locuiește în voi; El vorbește.”* Nu sunt cuvintele omului deoarece viața lui... el este mort.

Când moare un om, voi scoateți sângele din el și îl îmbălsămați. Necazul este că mulți dintre ei nu au fost îmbălsămați. Dacă scoateți afară sângele dintr-un om, el este dus. Atunci singurul lucru pe care puteți să-l faceți este să puneți în el un alt sânge. Aceasta facem noi, punem Sângele lui Isus Hristos înăuntru, iar Acesta aduce credința lui Isus Hristos; faptele lui Isus Hristos; cunoștința lui Isus Hristos; cumpătarea (înfrânarea) lui Isus Hristos; răbdarea lui Isus Hristos; evlavia lui Isus Hristos; bunătatea frățască a lui Isus Hristos și iubirea lui Dumnezeu care este Isus Hristos! El este Capul care vă controlează, iar picioarele voastre sunt temelia, credința. Amin! Controlate de cap. Acolo sunteți. Acolo este omul desăvârșit al lui Dumnezeu – când el posedă aceste virtuți. Apoi, Dumnezeu prezintă Biserica Sa ca o Mireasă – o femeie. Dumnezeu prezintă Biserica Sa ca o Mireasă și așa cum a adus pe fiecare individ ca să fie fiul Lui în această Mireasă, așa a călăuzit această

Mireasă prin epoci până când Își aduce Biserica la statura completă, la desăvârșire.

Picioarele mele se mișcă. De ce? Pentru că așa spune capul meu. Dar picioarele nu se pot mișca la fel ca mâna mea, deoarece ele sunt picioare. Luther nu putea face lucrurile pe care le facem noi: nici metodiștii nu le pot face deoarece ei erau altceva. Vedeți, picioarele se mișcă la comanda capului, dar capul nu zice: „Acum, picioarelor, deveniți mâini, iar tu ureche, devii ochi”, ci Dumnezeu a așezat în fiecare epocă aceste lucruri în Biserica Sa și a modelat-o arătând că fiecare individ posedă aceste calități. Când această „Ființă” este completă, Ea este Biserica lui Dumnezeu care merge în Răpire! Și când această „ființă” este completă este un slujitor al lui Dumnezeu în Biserica lui Dumnezeu, care merge în Răpire. Glorie! Înțelegeți ce vreau să spun? Acolo sunteți. Acolo era lucrul deplin.

A venit un om, Pavel, și a pus o temelie. Irineu a zidit mai departe, mesagerul următor a zidit mai departe și următorul a zidit peste aceasta, următorul aceea și aceea și aceea, în jos până când ajungem la ultima epocă. Dar cine face aceasta? Același Duh. Același Duh care locuiește în mine și spune: „Mână întinde-te după prăjitură!” poate spune și: „Picioarele, fă un pas!” Înțelegeți ce vreau să spun?

Întreaga statură a ființei voastre este guvernată și controlată de aceste lucruri, dar ea nu poate fi controlată pe deplin până când nu posedă toate aceste virtuți. Ați auzit vreodată aceasta? Acum ascultați-mă și păstrați-o în urechea voastră ascultătoare. Un lanț este atât de tare cât este de tare cea mai slabă verigă a lui. Este adevărat? El nu este mai tare decât cea mai slabă verigă a lui. Nu contează cât de tari sunt celelalte verigi, dacă are o verigă slabă, acolo este locul în care se rupe. El nu este mai tare decât cea mai slabă verigă. Dacă voi posedați... Dacă spuneți că aveți, aceasta, aceasta și aceasta, dar nu o aveți pe următoarea, acolo se rupe lanțul. Dacă aveți aceasta și nu o aveți pe cealaltă, el se va rupe chiar acolo. O aveți pe aceasta, dar nu o aveți pe aceea, el se va rupe. Aveți aceasta, dar nu o aveți pe cealaltă, el se va rupe. Vedeți? Voi nu o puteți avea pe una fără s-o aveți pe cealaltă. Dar dacă vă predați Domnului cu toată ființa voastră, Duhul Sfânt Se toarnă înăuntru în toate aceste virtuți. Atunci, sunteți un Templu viu, iar oamenii vă privesc și spun: „Omul acesta este plin de cunoștința Domnului, crede Cuvântul, are înfrânare, răbdare și milă, are dragoste frățească și este plin de

dragostea Duhului Sfânt.” Ce este aceasta? O statură la care necredincioșii se uită și spun: „Iată un creștin! Iată un bărbat (sau o femeie) care știu despre ce vorbesc. Nu am văzut niciodată o persoană mai bună, mai dulce și mai evlavioasă.” Voi sunteți pecetluiți, iar Pecetea se vede pe ambele părți. Fie că mergeți sau veniți, ei văd Pecetea la fel. Acolo sunteți. Vedeți? Când un bărbat sau o femeie posedă aceasta, coboară jos Piatra din vârf și îi pecetluiește în Împărăția lui Dumnezeu care este Duhul Sfânt.

Atunci, Cuvântul vine și Se manifestă pe Sine prin fiecare din aceste ființe, făcând această Ființă completă, un Templu al Dumnezeului celui viu, un exemplu viu, real, al creștinismului. Oamenii aceștia sunt ce era Hristos, pentru că Viața Lui este aici; ei sunt în Hristos, iar viața lor este moartă și ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și pecetluită acolo prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12). Așa este. Voi vă socotiți morți, iar atunci sunteți născuți din credință, apoi fapta și toate celelalte virtuți vă sunt adăugate până când sunteți Imaginea vie, desăvârșită, a lui Dumnezeu. Nu este minunat? În felul acesta a adus Dumnezeu și cele șapte epoci ale Bisericii, ca să arate cele șapte trepte prin care zidește individul în chipul Său. El a zidit o Biserică completă în Chipul Său, iar la înviere acest Trup complet va fi înviat să trăiască cu El pentru totdeauna, pentru că Ea este o Mireasă. Acest lucru este valabil pentru fiecare epocă.

Acolo se cere mai mult. Amintiți-vă ce a spus Pavel în Evrei 11. Lăsați-mă să citesc puțin înainte de a încheia. Voi începe de la versetul 32:

„Și ce voi zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de proroci!

Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,

au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștile vrăjmașe.

Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți.

Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare;

au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți,

ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

Toți aceștia, măcar că au obținut o mărturie bună prin credință, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit;

pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie desăvârșiți fără noi.” (v. 32-40).

Înțelegeți? Oamenii aceștia care au murit aici depind de noi și ne așteaptă. De aceea, Biserica aceasta trebuie să ajungă la desăvârșire ca să aducă învierea. Ei sunt sufletele de sub altar, care așteaptă ca această Biserică să ajungă la desăvârșire. Dar când vine Hristos și această Biserică devine mai mică, o minoritate, (este cu mult mai ascuțită decât aceasta), ea ajunge sus ca un vârf de ac, pentru că Biserica în minoritate trebuie să ajungă într-un loc în care să aibă același fel de slujbă care i-a fost lăsată. Când această Piatră din capul unghiului vine înapoi, ea are un locaș ca aici unde urmează să se așeze, chiar acolo înăuntru pe o piramidă obișnuită. Ea nu este doar ceva ce stă peste vârf, ci este ca o flanșă mică și trebuie să stea acolo pentru că revarsă apele; iar când vine, această Biserică trebuie să fie șlefuită. Toate acestea... restul pietrelor stau atât de perfect îmbinate în piramidă, încât nu puteți introduce nici măcar o lamă de bărbierit între ele. Cântăresc sute de tone și nimeni nu știe cum le-au dus acolo, dar ele sunt

zidite. Când vine Capul Piramidei aici sus, Piramidă însăși, Trupul lui Hristos va trebui să fie șlefuit, dar nu numai în ce privește ceva crez, doctrină sau ceva prin care am venit, ci va trebui să fie la fel de desăvârșit ca Hristos, astfel încât atunci când vine, El și slujba aceea să se potrivească perfect. Atunci va veni Răpirea și plecarea Acasă.

Priviți unde trăim noi acum, în Laodicea, epoca în care biserica ajunge în starea cea mai rea pe care a avut-o vreodată. Biblia ne spune că aceasta este singura epocă în care Domnul Se află în afara bisericii și bate la ușă încercând să intre înapoi în propria Sa clădire. Crezurile și denomițiile L-au scos afară din propria Sa biserică, de aceea Domnul spune: „*lată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3.20). În această epocă El stă la ușă pentru că ei L-au împins afară complet; nu vor să mai aibă nici o legătură cu El. Vedeți încotro ne îndreptăm?

Acum, la sfârșitul epocii Laodicea, biserica a devenit atât de formală, încât ea și catolicismul (care s-au întărit foarte mult), vin împreună și se unesc ca o mare biserică, ca o federație a bisericilor. Ea este la fel ca și catolicismul.

Mai au o singură problemă în care trebuie să cadă de acord și anume: felul de serbare a Cinei. Singura deosebire care îi oprește pe catolici și pe protestanți să se unească este ordinea Cinei. Biserica Catolică spune: „Acesta este trupul Domnului...” iar Biserica protestantă spune: „Acesta reprezintă trupul.” Catolicii fac o liturghie din ea, iar în timpul ei iau cina sperând că Domnul îi va ierta. Protestanții cred că sunt iertați și la Cină îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru iertarea primită. Protestanții spun: „Noi suntem iertați”, în timp ce catolicii zic: „Sperăm că suntem iertați.” Liturghie și împărtășire (Cină). Catolicii o numesc liturghie, iar noi o numim Cină. La liturghie se speră în primirea iertării, în timp ce la Cină știm că am fost iertați și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Aceasta este singura problemă care îi mai oprește să se unească, dar se va rezolva și aceasta. Oh, cât de frumos parte totul! Ei se vor uni să conducă... Aceasta va conduce tot... Biblia spune: „*Și fiara a dat puterea ei curvei.*” Vedeți, unindu-se împreună.

Ei vor face exact cum spune Biblia și o fac chiar acum; este în proces de desfășurare chiar săptămâna aceasta. Nu spun aceasta pentru că am ceva împotriva catolicilor sau a protestanților, dar voi, metodiștii, baptiștii și mulți dintre voi, penticostalilor, când bisericile voastre au mers drept în această federație a bisericilor, când ei au zidit marea morgă a acelei federații acolo în New York, ea este la fel ca sediul Națiunilor Unite și altele și încearcă să unească protestantismul împreună. Catolicii sunt foarte înțelepți în privința aceasta, iar actualul papă încearcă, printr-o evlavie formală, să unească crezul catolic cu crezurile protestante, exact cum spune Biblia, și protestanții vor cădea în cursa lui. Ei primesc liniile directoare, primesc momeala. De ce? Pentru că ei nu posedă aceste lucruri, nu posedă cunoștința – Cuvântul are dreptate; răbdarea: „*Cei ce așteaptă pe Domnul nu vor fi dați de rușine.*” Vedeți ce vreau să spun?

Este așa cum a spus cu câteva zile un predicator metodist. Vorbind despre problema aceasta, el a spus că s-a încercat introducerea în școli a unei anumite rugăciuni, dar părinții copiilor nu au fost de acord și au dat școala în judecată. Acest episcop metodist era un bătrân înțelept. El s-a ridicat și a spus: „Așa ceva este greșit, este neconstituțional. El a prins adierea acesteia și a zis: „Mulți oameni din Biserica Metodistă vorbesc despre scandalul de la Hollywood, dar cu toate acestea cam 95% dintre voi se uită la aceasta.” Care este problema? Ei au lăsat la o parte una sau mai multe dintre aceste virtuți.

Zilele trecute am vorbit chiar în camera aceasta cu unul dintre intelectualii uneia dintre cele mai mari biserici metodiste din Falls City. Poate că în dimineața aceasta este aici. El a făcut proiectul pentru clădirea noastră. Aparține de biserica metodistă din strada Principală, unde este păstor fratele Lum. El mi-a spus:

„Cu vreo trei sau patru luni în urmă, s-a făcut un sondaj într-o biserică metodistă din St. Louis, Missouri, și s-a constatat că aproximativ șaptezeci și ceva la sută din membrii acestei biserici fumează, iar șaiszeci și opt la sută beau băuturi alcoolice.” Metodiști! Dar problema cea mai uluitoare este că atunci când s-a comparat procentajul dintre femei și bărbați, s-a constatat că șaptezeci și ceva la sută dintre femei fumau sau beau, în timp ce bărbații erau cam cincizeci la sută. Sunt mai multe femei care beau și fumează, decât bărbați.

Dar ce ne spune Biblia despre femeile care poartă pantaloni scurți, își scurtează părul și fac alte lucruri ca acestea? Păi, aceasta este lipsă de evlavie! Cum este posibil ca o femeie care pretinde sfințenie și evlavie, să joace cărți, să clevească și să povestească tot felul de lucruri, să fie batjocoritoare și să nu-și țină limba în frâu? Dar bărbații lor cum sunt? Ei participă la jocuri de cărți, la golf, umblă pe jumătate dezbrăcați sau se îmbracă cu haine dezgustătoare, iar femeile acelea umblă cu ei. Nu este de mirare că l-au învinuit pe acel predicator din închisori de ceva murdar. Eu cred că acel bărbat era nevinovat. Ce a făcut el? l-am uitat numele... Acum mi-l amintesc: se numea Dan Gilbert și predica prin închisori. El a fost ucis acum câteva luni de un individ, iar nevasta ucigașului este însărcinată și susține că Dan a siluit-o și că acela ar fi copilul lui. Eu cred lucrul acesta tot atât de puțin cât cred că o cioară are pene de porumbel. Sunt convins ca Dan Gilbert a fost un om al lui Dumnezeu și că învinuirea care i se aduce este o minciună a Satanei. Este ceva asemănător cu încercarea de a introduce o anumită rugăciune în școli. Reverendul acela metodist a fost destul de înțelept ca să prevină acel lucru după care se ascundea cu totul altceva. Așa este.

Este același lucru ca problema segregăției din Sud. Eu cred că omul trebuie să fie liber și cred că națiunea aceasta pledează pentru libertate. Eu nu-l blamez pe domnul Kennedy pentru trimiterea de trupe în sud, pentru că nu sunt nici republican, nici democrat, ci sunt creștin. Un lucru este însă clar: eu nu cred în despărțirea raselor și nu sunt de acord ca oamenii de culoare să fie făcuți sclavi. Abraham Lincoln i-a eliberat cu prețul propriei sale vieți, pentru că era un om evlavios. Eu cred că voi trebuie să țineți cu partidul pe care-l votați, dar vă spun că bărbatul acesta nu a fost președinte pentru că avea școală, ci pentru că a fost un cetățean al acestei națiuni; a fost un american. Aceasta înseamnă libertate pentru toți, iar culoarea pielii nu trebuie să ne deosebească, pentru că Dumnezeu a spus că toți ne tragem dintr-un singur om, dintr-un singur sânge. Noi toți suntem una.

Acest bărbat a fost un soldat, un veteran care a pledat pentru ceea ce era drept. El a avut dreptul să meargă la școală și au existat atâtea școli la care a avut dreptul să învețe! Aceasta este problema. Dacă puteți vedea în spatele acestor lucruri, astăzi este învățătura inversă a denominațiilor, care inspiră aceasta. De ce? Ei fac ca voturile republicanilor să treacă la democrați și astfel dreptul național la o viață liberă a negrilor, se pierde. O asemenea lucrare nu este inspirată de Duhul

Sfânt. Cei care posedă cunoștință și înțelepciune, văd și cunosc situația. Întocmai ca biserica din epoca aceasta, se vinde singură. Chiar nu vedeți ce se întâmplă? Pe mine nu mă interesează că ceea ce spun se înregistrează. Am să vă spun sincer ce gândesc. Care este problema? Mama obișnuia să spună: „Dă Satanei ce îi ești dator!”

A fost un bărbat pe nume Castro, care a făcut un singur lucru bun. Imediat după unirea Statelor, capitaliștii aveau toți dolarii și actele de valoare, o acoperire în aur. Și ce a făcut el? A cumpărat toate obligațiunile acestea și a folosit banii într-un mod deosebit: a schimbat valuta și a adus-o în ordine. Acesta este singurul lucru pe care-l mai poate face și națiunea aceasta.

Ați auzit știrile din dimineața trecută? Este o asemenea situație de parcă ați vinde hârtii de valoare în schimbul aurului. Dacă hârtiile nu mai au valoare, pentru ce dă regimul acesta banii? Pentru impozitele care se vor aduna în patruzeci de ani de acum încolo. Acesta este anunțul care s-a făcut din Life Line, Washington D.C. pentru toată națiunea. Nu vedeți că este exact ceea ce vor să facă? Ce este aceasta? Tot ce se mai poate face este ca națiunea aceasta să meargă în faliment. Singura soluție înțeleaptă este să schimbe moneda! Dar ei nu vor să facă aceasta. Sub administrația prezentă, biserica romano-catolică posedă aurul lumii și ceea ce vor face este să vândă totul.

Ce vor face bogații acestei lumi, cum spune Biblia, înainte de a pierde totul... compania de tutun Brown & Williamson (cei mai mulți dintre ei sunt catolici) și ceilalți? Ei vor accepta compromisul și vor lua banii de la Roma, dar în felul acesta își vor pierde dreptul de întâi născut. Roma îi ajută, pentru că Biserica Catolică știe bine care sunt problemele politice, iar domnul Kennedy aduce această dependență financiară și în cabinetul american. Vedeți pentru ce se ostenește el? Și dacă ați văzut aceasta acum câteva zile, știți că nu mai este nevoie să se voteze. La ce mai folosește să votezi? Ei au scris în ziare și au dovedit în fața publicului că mașinile de vot puse de-a lungul națiunii au fost aranjate, așa că domnul Kennedy a fost ales printr-un vot fals. Nu a spus Biblia că el va veni înăuntru prin înșelăciune? Prin fals.

Eu nu sunt împotriva partidului republican și nici a celui democrat, dar spun fapte din Biblie. La ce folosește să votezi când ei știu dinainte cine merge înăuntru.

Câți dintre voi își amintesc emisiunea de televiziune la care s-au ridicat în picioare două femei: una protestantă și una catolică. Cea protestantă a spus: „Eu îl voi alege pe domnul Kennedy.”

„De ce?” a întrebat-o reporterul.

„Cred că este mai deștept decât domnul Nixon și va fi un președinte bun.”

Apoi reporterul s-a îndreptat spre cealaltă femeie și a spus: „Doamna aceasta este catolică. Pe cine vei alege?”

„Eu sunt romano-catolică și sunt o credincioasă devotată. Îl voi alege pe domnul Nixon.”

„De ce?”

„Cred că domnul Nixon va fi un președinte mai bun, deoarece cunoaște mai bine problemele politice; cunoaște mai bine comunismul.” Vedeți, femeia aceasta a mințit.

De ce spun aceasta? Pentru că am primit o carte intitulată: „Faptele credinței noastre”, cea mai scumpă carte catolică care se poate cumpăra la ora actuală, iar în ea se spune: **„Dacă un catolic candidează pe aceeași listă cu un protestant, și un alegător catolic dă votul său protestantului, va fi excomunicat din biserica catolică!”** Așa este. Iar dacă ambii candidați sunt catolici, să fie ales cel mai credincios „Bisericii mamă”. Vedeți înșelăciunea?

Vedeți unde vor ei să ajungă? Sunt gata să plătească oricât pentru a domina în toate domeniile. Cum se întâmplă asta? Ei reușesc să facă aceasta prin rezervele lor de aur, pentru că ierarhia catolică posedă aurul lumii - 168.000.000.000 de dolari. Aceasta este. **Dacă vă veți supune lor, probabil vă veți păstra casa sau serviciul, dar sunteți vânduți Bisericii Catolice.** Națiunea aparține bisericii catolice. Totul este capturat înăuntru prin moneda lor.

Nu ne vorbește Biblia despre aceasta? Și nu este acesta tabloul descris în Cuvânt? Ceea ce vreau să spun, fraților, este că astăzi ei zic: „Acea va fi o biserică minunată. Ea va uni protestantismul.” Pentru ochiul firesc totul arată bine, dar cunoștința lumii este o nebunie înaintea lui Dumnezeu pentru că Lui Îi place ca oamenii care sunt pierduți printr-o predicare catolică, să fie salvați prin slujba divină pe care El a rânduit-o în Biserica Sa, ca să zidească Biserica pe aceste calități spirituale și nu pe ceva ce aparține de pământ.

Petru a spus: *„Și pentru că ați scăpat de stricăciunea care este în lume prin pofta de bani și de petreceri mari, plăceri, mâncăruri, băuturi și alte lucruri de felul acesta; acum sunteți zidiți în mijloacele de trai.”* „Aceasta îi este adresată Bisericii”, a spus el. Aceasta este. Ați citit aceste cuvinte? Le-ați înțeles? Ascultați încă odată ce spune el în 2 Petru. Ce minunate sunt aceste cuvinte adresate numai Bisericii! Ascultați:

Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei care au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin neprihănirea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos:

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoștința lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos!

Dumnezeiasca Lui putere, ne-a dăruit tot (Cine va moșteni pământul și toate lucrurile? Sigur că aparțin... Da, în ordine), ce privește viața și evlavia, prin cunoștința Celui ce ne-a chemat la slava și puterea Lui,

prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să puteți fi părtași naturii dumnezeiești, după ce ați scăpat de stricăciunea (Ascultați aceasta), care este în lume prin pofte.”

Lăcomia de bani, pofta pentru lucruri mari, pofta pentru popularitate. Aceste lucruri sunt moarte pentru credincios! Nouă nu ne pasă dacă avem un cort sau o colibă! De ce să-ți pese? Trăiesc sau mor; scufundat sau înecat, singurul lucru care mă interesează este Împărăția lui Dumnezeu. Dacă am o casă, dacă am o familie sau orice altceva, lăsați-mă să mențin totul pe Hristos, nădejdea slavei. Zidește-mă, Doamne, în aceasta. Lasă ca Hristos să fie Capul meu! Lucrează în mine și zidește pe temelia credinței mele care este în El. Oh, Doamne, rugăciunea mea este să lași ca fapta, cunoștința, cumpătarea, răbdarea, evlavia și bunătatea frățească să lucreze în mine. Nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor, dacă sunt scufundat sau înecat, nu-mi pasă de nicio denotațiune, dacă am prieteni sau nu, lasă ca aceea să lucreze în mine. Lasă ca virtutea lui Hristos, cunoștința Lui, să se reverse peste mine ca să pot fi în stare să-i învăț pe alții, pentru că Dumnezeu a așezat în biserică apostoli, profeți, învățători, evangheliști și păstori, totul pentru desăvârșire, ca să aducă în ea toate aceste virtuți până la venirea Fiului lui Dumnezeu. Fiecare din aceste pietre este material din acel unul. Este același material, și fiecare din aceste însușiri sunt în El și se toarnă din El în jos prin ei. Amin!

Este ora doisprezece. Cum trece timpul! Îl iubiți? Amin! Credeți aceasta?

Sora Kidd mi-a spus în dimineața aceasta: „Frate Bill, nu știu dacă te voi mai revedea.” Cuvintele ei m-au întristat, pentru că ea se gândește că îmbătrânește, dar rugăciunea mea este ca Domnul să-i mai țină multă vreme printre noi pe ea și pe fratele Kidd.

Lăsați-mă să vă spun ceva: noi nu știm cât de mult timp ne vom avea unul pe altul. Eu nu știu cât voi mai fi în mijlocul vostru. Dumnezeu poate să mă cheme să plec din lume. El mă poate chema pe un alt câmp de slujbă, sau vă poate chema pe voi undeva. Noi nu știm, dar haideți să nu lăsăm aceasta să treacă peste noi.

Primiți-L, pentru că totul este scris aici în Biblie. Știți ce a făcut Duhul Sfânt pe perete când am terminat Mesajul acela și l-am desenat pe tablă, nu-i așa? Câți ați fost aici? Îngerul Domnului a venit și a desenat același lucru. Vedeți, este Adevărul, de aceea nu-l lăsați să vă scape. Țineți-vă de el, copiii! Nu uitați să zidiți pe credință, faptă, cunoștință răbdare și așa mai departe. Cred că am aici o bucată de hârtie, dacă nu a căzut pe undeva în timpul predicii. Da, este aici. Dacă doriți, puteți să vă uitați la această schiță, pentru că s-ar putea să vă fie de ajutor ca să înțelegeți mai bine. Am s-o atârnam aici, ca să o vedeți bine și s-o desenați.

Nu vă mulțumiți doar să citiți aceste îndemnuri, ci cercetați-le, comparați-le și apoi lucrați la aceasta; luați-le în serios și porniți la drum cu ele în viața voastră.

Nu spuneți: „M-am bucurat să aud aceste lucruri!” pentru că dacă auzi și apoi procedezi conform Cuvântului este cu totul altceva. Vedeți, aceasta este diferit.

Deci există șapte virtuți care ne cresc în statura lui Dumnezeu; există șapte epoci ale Bisericii prin care Dumnezeu a adus Biserica la aceste virtuți, și El a avut șapte mesageri ca să facă aceasta. Avem șapte, șapte, șapte. Șapte este numărul desăvârșirii lucrării lui Dumnezeu, iar trei este numărul desăvârșirii lui Dumnezeu. Trei și șapte. Astfel, spiritual totul se desăvârșește matematic prin Cuvânt și prin mărturia Duhului.

Să adăugăm aceste lucruri la credința noastră, ca să putem veni la statura deplină a lui Hristos, fiind uniți împreună cu o iubire evlavioasă, cu frică de Dumnezeu, cu un respect adânc unul față de altul, bunătate frățescă și de surori, niciodată vulgaritate. Nimic altceva decât puritatea Duhului Sfânt în trăire; trăiți împreună, fiți creștini, umblați cu credință, lăsați ca Puterea lui Dumnezeu să curgă prin voi. Luați cunoștința lui Dumnezeu să deosebiți binele de rău... iar când diavolul vă prezintă ceva ce nu este biblic, îndepărtați-vă de aceasta.

Eu pot să-mi imaginez că apostolii nu au acționat ca noi. Ei au pășit înăuntru, au făcut ce trebuiau să facă și au ieșit afară. Da, domnule, ei aveau putere; ei aveau

virtute. Ei nu argumentau cu oamenii și știau unde stau. Aceasta-i tot. Ei știau pe cine au crezut și au continuat să umble în Duhul făcând întocmai cum am spus aseară: „Ajungea o mică încuviințare de la Domnul și nu mai puteau fi opriți de nimic pentru că știau ce au de făcut.” Ei nu se întrebau, nu studiau și nu se îngrijorau dacă trebuia să facă aceasta sau aceea, cum facem noi, ci le trebuia doar o încuviințare de la Dumnezeu și aceea era totul. De ce? Cum știau ei că aceasta era o încuviințare de la Dumnezeu? Ei posedau toate aceste însușiri, toate aceste virtuți spirituale și comparau totul cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ei știau că acesta era Cuvântul lui Dumnezeu și au plecat imediat, fără să se îngrijoreze de nimic altceva. Când Dumnezeu a vorbit, au plecat. Dumnezeu ne vorbește și nouă, însă noi spunem: „Bine, vom încerca și vom vedea dacă putem trăi această Viață.”

Când cineva vă supără, păi sigur, acela-i diavolul!

O, dacă ați ști de câte ori încercă să mă oprească de la adunare! O, Doamne, eu trebuie să lupt aproape de fiecare dată când menționez o adunare, iar când trebuie să mă rog pentru un bolnav care nu este mântuit sau pentru cineva aflat pe patul de moarte, primesc aproape treizeci de telefoane în zece minute, pentru a mă opri din acea lucrare. Fiecare îmi spune cam așa: „O, frate Branham, trebuie să faci aceasta”, dar acolo este în joc un suflet.

Seara trecută am fost chemat într-un loc pentru un bărbat tânăr. Îl cunoșteam de câțiva ani și am vorbit o dată cu el într-un magazin. Îl știam ca fiind un tânăr politic și drăguț, însă era un păcătos căzut în patima beției. M-a chemat mama lui. Cred că l-a chemat de două ori pe Doc și apoi pe Billy, iar în final am primit eu mesajul ei. Când am primit mesajul, vă spun sincer că niciodată în viața mea nu am avut atât de multă luptă până să ajung la acel băiat. Zăcea în pat, inconștient și agitat, iar tatăl său, un om de vreo cincizeci și unu de ani, încerca să-l mângâie zicând: „Dragă, stai liniștit.” Tânărul încerca să se ridice, dar brațele lui slabe nu mai aveau nici o putere în ele. Avea cancer, iar boala era atât de avansată încât îi cuprinsese toate organele. Chiar și sângele îi era contaminat de cancer. Totul. Eu l-am luat de mână și i-am zis: „Woodrow, Woodrow, sunt fratele Branham.”

Tatăl lui l-a privit și i-a zis: „Nu îl cunoști? Acesta este fratele Bill, Woodrow, este fratele Bill.”

El a zis: „Hî, hî, hî.”

Atunci tatăl lui m-a privit și a zis: „Billy, cred că ai venit prea târziu.”

„Nu, niciodată nu este prea târziu. El este aici, pentru că am avut o luptă.” Erau de față încă doi sau trei băieți (și ei păcătoși), rude cu familia aceea, iar eu le-am zis:

„Băieți, pregătiți-vă pentru că veți ajunge și voi în acest punct. Poate nu veți avea cancer, dar se poate întâmpla altceva, puteți avea un accident pe autostradă sau altceva. Într-o zi veți ajunge și voi aici.” Am continuat să vorbesc cu băieții aceia, deoarece așteptam să văd ce-mi va spune Duhul să fac.

Primul lucru pe care-l știu este că am simțit acea mică încuviințare: „Pune-ți mâinile peste el!” Am început să mă plimb prin cameră și am spus: „Vreau să vă plecați cu toții capetele!” Ei și-au plecat capetele, iar eu mi-am pus mâinile peste tânăra și am spus: „Doamne Dumnezeule, îngăduie ca băiatul acesta să înțeleagă ce se întâmplă cu el, pentru că este pe moarte. Acest diavol l-a înfășurat și el se duce. El a băut până spre moarte și acum este în această stare, dar eu mă rog să fii îndurător cu el.” A doua zi după rugăciune, tânăra s-a ridicat, a stat pe marginea patului și a putut vorbi cu tatăl său.

Nu demult, am fost chemat la spitalul „Busty Rodgers”. S-a întâmplat după ce am predicat la Middletown, unde a fost vindecată micuța Georgie Carter. Sunt sigur că vă amintiți de ea. Acolo era și fratele Smith, un predicator metodist, care a spus într-una din predicile lui: „Dacă cineva s-a botezat în Numele lui Isus Hristos, este poftit să iasă afară din cortul meu!” Și la Tottensford ei m-au condamnat pentru tot felul de lucruri la care nici nu vă puteți gândi, dar eu nu am spus niciun cuvânt, ci am mers drept înainte pentru că aveam o însărcinare. Domnul îmi arătase într-o

vedenie că acolo era un miel care se pierduse într-un pustiu. Cred că vă amintiți vedenia.

Eu am plecat la vânătoare, apoi am mers la Tottensford, împreună cu fratele Wright. Când am ajuns acolo nici n-am știut ce să facem, așa că am intrat într-un magazin și am cumpărat cu zece cenți o cutie mică în care fusese ambalat săpun, apoi am ieșit afară, m-am urcat pe ea și am predicat. Mai târziu, fratele Wright a vrut să meargă pe deal pentru că avea ceva de rezolvat acolo. M-am dus cu el, iar când am ajuns acolo, am văzut o biserică baptistă părăsită. În timp ce treceam pe lângă ea, Domnul mi-a zis: „Oprește-te! Nu te duce mai departe!”

„Lasă-mă aici, frate Wright.” A oprit, și în timp ce el a plecat mai departe, m-am dus la ușa bisericii, dar nu am putut s-o deschid, așa că am zis: „Doamne, știu că ești cu mine, iar dacă vrei să folosesc această biserică, Te rog să-mi deschizi ușa.”

M-am așezat jos, și în timp ce mă gândeam, am auzit că vine cineva: „Bună ziua. Vrei să intri în biserică?”

„Da, domnule.”

„Cheia este la mine.” Astfel am început cu adunările. În prima săptămână nu a venit aproape nimeni. La prima adunare a participat doar familia Wright, dar la sfârșitul săptămânii oamenii nu mai aveau loc în curte. Totuși, mielul pe care-l văzusem în vedenie nu apăruse încă. Fratele Hall, care acum este păstor în biserică aceea, a fost salvat în timpul acela. Eu nu puteam afla unde era acest miel, dar l-am găsit după câteva zile: era o fetiță care nu se mai putea mișca de nouă ani și opt luni. Voi știți cu toții întâmplarea.

Da, domnule, în după-amiaza aceea, pe când Busty Rodgers stătea acolo (mare și solid, un veteran zdravăn), am ieșit afară. Acolo stătea adunarea fratelui Smith, care râdeau și mă batjocoreau pentru că botezam în Numele Domnului Isus, dar eu

nu i-am luat în seamă ci am intrat în apa aceea nămolosă din Tottensford, în râul acela repede, însoțit de doi diaconi și am spus: „Eu stau în această după-amiază aici să reprezint Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu.” Apoi am zis: „Citesc în Biblie aici unde Petru a zis: *„Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor...”* și am adăugat: „Oricine vrea să se pocăiască de păcatele lui, și este ascultător Cuvântului, să vină.” Am umblat puțin prin apă și am zis: „Se pare că pe fiecare creangă se află un înger.”

O, Doamne, am botezat două sau trei persoane, apoi toată adunarea aceea: femeile intrau în apă și strigau cu voce tare, fiind îmbrăcate în haine lungi, albe, din mătase. Am botezat toată adunarea lui în Numele Domnului Isus Hristos! voi știți aceasta. Eu am fotografia făcută acolo. Vedeți, acolo s-a întâmplat ceva. Ce era aceasta? *„Uniți cu credința voastră, fapta.”* Lăsați Cuvântul în picioare! Dumnezeu știe cum să aducă aceste lucruri la împlinire. Lăsați-i să spună ce vor; nu fiți deranjați de cuvintele lor, ci continuați să mergeți.

Acolo, pe marginea apei a stat și Busty Rodgers. Când a văzut lucrarea Domnului, a coborât în apă și a spus: „Și eu cred aceasta din toată inima,” apoi a intrat în apă și a fost botezat în Numele Domnului Isus Hristos cu costumul pe el.

Trei sau patru ani mai târziu, am fost chemat la spitalul din New-Albany, pentru că fratele Rodgers era internat acolo bolnav de cancer în ultima fază. Medicii spuneau că nu va mai ajunge dimineața următoare.

Medicul lui mi-a zis: „Vino repede pentru că moare!” Am intrat în salon, iar când m-am apropiat ca să mă rog, fratele Rodgers mi-a zis: „Billy, în spatele tău, chiar în colț, este un curcubeu.” M-am întors și am privit într-acolo, apoi i-am spus: „Busty, acesta este Semnul Legământului, Legământul sângelui care te salvează. Tu nu vei muri.” Apoi mi-am pus mâinile peste el și am zis: „O, Doamne Dumnezeule, prin vedenia aceasta ne-ai dovedit că ești aici. Acesta este Semnul Legământului Tău: prin rănilor Tale noi suntem vindecați.” Fratele s-a făcut bine și l-au trimis acasă.

Patru sau cinci ani mai târziu, fratele Busty s-a dus la pescuit. În locul unde fusese cancerul, la intrarea în stomac, se făcuse ceva ca un nod. Medicii au prescris imediat un tratament cu cobalt, ca să poată intra mai multă hrană în stomac. (Fratele se alimenta greu, deoarece trebuia să mănânce foarte, foarte încet). Astfel, Busty s-a dus acolo pentru a face tratamentul. Eu nu am știut nimic, dar când l-au operat a primit o lovitură grea: a paralizat pe-o parte. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să strige cu o jumătate de gură: „Uh, uh, uh!” așa că a cerut un creion și a încercat să scrie, dar și mâna bună îi tremura foarte tare. Partea lui stângă era paralizată. Atunci a încercat cu mâna dreaptă și a scris cu greu: „Isus m-a salvat în o mie nouă...” dar nu a reușit să încheie fraza. Soția lui m-a chemat și mi-a zis: „Frate Branham, nu știu ce vrea să spună...” dar eu i-am spus: „Soră Rodgers, el spune că în o mie nouă sute și ceva, a fost salvat și botezat în Numele Domnului Isus acolo jos, iar rezultatul se vede acum: el nu se teme de moarte.” După aceea, mi-am pus mâinile peste el, m-am rugat și am zis: „Doamne Dumnezeule, cruță-i viața! Mă rog în Numele lui Isus să-i cruți viața!” Paralizia l-a părăsit, convulsiile au încetat și el s-a ridicat din pat, iar acum este sus mărturisind despre aceasta.

Uniți cu credința voastră, fapta; la faptă adăugați cunoștința; la cunoștința voastră; la înfrânarea voastră, răbdarea; la răbdarea voastră, evlavia; la evlavia voastră iubirea de frați; la iubirea voastră de frați, Duhul Sfânt, și va veni Hristos, deoarece chiar sub El, Duhul Sfânt, este Duhul lui Isus Hristos în Biserică să manifeste aceste virtuți.

Oh, Doamne, iată că este doisprezece și un sfert.

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi (înainte ca voi să fiți ceva),

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.”

De unde știu aceasta? Pentru că El m-a iubit mai întâi.

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi, (acesta este motivul)

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.”

În dimineața aceasta m-am predat Domnului din toată inima și Îl rog ca prin harul Său să lase ca aceste daruri și virtuți să curgă prin mine și să mă facă un Templu viu al lui Hristos cel viu, deoarece El S-a făcut păcat pentru mine, ca să pot deveni neprihănirea lui Dumnezeu, să fiu ca El. Doamne, El a luat locul meu și a murit pentru mine, de aceea acum vreau să iau eu locul Lui. Câți vor promite același lucru prin harul lui Dumnezeu? În timp ce stăm cu capetele plecate și mâinile ridicate: „Eu Îl iubesc...”

„Eu Îl iubesc....” (și Îți promit, Doamne, biserica aceasta Îți promite, să ajungă la statura deplină a lui Isus Hristos).

Pentru că El m-a iubit întâi,

Și a plătit salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

- **Amin** -